

Sapatin Vartija

Loka-Joulukuu 2025

Pysykää laissa ja todistuksessa

Jes. 8:20

Julkaisija: Seitsemännen Päivän Adventistien kansainvälinen lähetyssurakunta Uskonpuhdistusliike Suomen Lähetyssyhdistys r.y.
Mastotie 10, 37800 Toijala Puh. 03 5425100 eMail: info@spaup.org
www.spaup.org

Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä. Joh. 3:16.

Sillä rakkaus Jumalaan on se, että pidämme hänen käskynsä. Ja hänen käskynsä eivät ole raskaat; sillä kaikki, mikä on syntynyt Jumalasta, voittaa maailman; ja tämä on se voitto, joka on maailman voittanut, meidän uskomme. 1. Joh. 5:3, 4.

**Kansikuvat: Etukansi – Vuosijuhlat Bulgariassa
Takakansi: - Vuosijuhlat Virossa**

Kristillinen itsehillintä

»Ettekö tiedä, että teidän ruumiinne on Pyhän Hengen temppeli, joka Henki teissä on ja jonka te olette saaneet Jumalalta, ja ettette ole itsenne omat? Sillä te olette kalliisti ostetut. Kirkastakaa siis Jumala ruumiissanne.» 1 Kor. 6:19, 20.

Me emme ole itsemme omat. Meidät on kalliisti ostettu Jumalan Pojan kärsimyksillä ja kuolemalla. Jos voisimme täysin käsittää sen, tuntisimme suurta vastuuta pitää itseämme parhaassa kunnossa, jotta voisimme suorittaa Jumalalle täydellistä palvelusta. Mutta jos omaksumme minkä suunnan tahansa, joka tuhlaa elinvoimiamme ja vähentää tarmoamme, tai sumentaa älyämme, niin teemme syntiä Jumalaa vastaan. Niin menetellen emme kirkasta Häntä ruumiissamme ja hengessämme, jotka ovat Hänen, vaan teemme paljon pahaä Häneden edessään.

Onko Jeesus todellakin antanut itsensä meidän edestämme? Onko lunastuksestamme maksettu kallis hinta? Ja emmekö todellakaan ole itsemme omat? Onko totta, että kaikki ruumiimme, sielumme ja henkemme voimat, ja kaikki mitä meillä on ja mitä me olemme, kuuluvat Jumalalle? Aivan varmasti. Kun olemme oivaltaneet sen, minkä vastuunalaisuuden se asettaakaan meille säilyttääksemme itsemme siinä kunnossa, että voimme kunnioittaa Jumalaa maan päällä ruumiissamme ja hengessämme, jotka ovat Hänen.

Koetusajan viimeiset hetket

Ilman epäilystäkään uskomme, että Kristus tulee pian takaisin. Se ei ole meille mikään taru vaan todellisuus. Meillä ei ole mitään epäilyksiä, emmekä ole vuosikausiin epäilleet, etteivätkö puolustamamme opit olisi nykyistä totuutta ja että me lähestymme tuomiota. Me valmistaudumme kohtaamaan Häntä, joka pyhän enkelijoukon saattamana on ilmestyvä taivaan pilvissä antaakseen uskollisille ja vanhurskaille lopullisen kosketuksen kuolemattomuuteen. Tulemuksessaan Hän ei tule puhdistamaan meitä synneistämme eikä poistamaan luonteemme puutteita eikä myöskään parantamaan luonteemme heikkouksia. Jos tämä työ ensinkään tulee suoritetuksi meissä, tulee se tapahtumaan ennen tuota aikaa.

Kun Herra tulee, niin pyhät pyhittykööt edelleen. Ne, jotka ovat

säilyttäneet ruumiinsa ja sielunsa pyhydessä ja kunniaassa, saavat silloin lopullisen kosketuksen kuolemattomuuteen. Mutta joka on väärä, pyhittymätön ja saastainen, tulee pysymään sellaisena iankaikkisesti. Mitään työtä ei silloin tehdä heidän hyväkseen, joka poistaisi heidän puutteensa tai joka antaisi heille pyhän luonteen. Sulattaja ei silloin istu puhdistamaan ja poistamaan heidän syntejään ja turmelustaan. Kaikki tämä suoritetaan koetusajan kestäessä. Juuri nyt tämä työ suoritetaan meidän hyväksemme.

Me vastaanotamme Jumalan totuuden erilaisilla kyvyillämme, ja kun joudumme totuuden vaikutuspiiriin, se suorittaa hyväksemme sen työn, joka on välttämätön, jotta me saisimme moraalisen kelpoisuuden kirkkauden valtakuntaan ja taivaan enkelien seuraan. Me olemme nyt Jumalan työpajassa. Monet meistä olemme rosoisia kiviä louhimosta. Mutta kun vastaanotamme Jumalan totuuden, se alkaa muovaila meitä. Se kohottaa meidät ja poistaa meistä jokaisen puutteellisuuden ja synnin, oli se mitä tahansa. Näin tulemme valmiiksi, niin että saamme nähdä kuninkaan hänen kauneudessaan ja lopulta liittyä taivaan pyhiin enkeleihin kirkkauden valtakunnassa. Täällä alhaalla tämän työn täytyy tulla suoritetuksi meidän hyväksemme. Täällä sielumme ja ruumiimme täytyy tulla soveliaiksi kuolemattomuuteen.

Me olemme sellaisessa maailmassa, joka vastustaa vanhurskautta, luonteen puhtautta ja kasvamista armossa. Mihin ikänä katsommekin, näemme turmelusta, saastaa, rappeutumista ja syntiä. Mikä on se työ, johon meidän tulee ryhtyä juuri ennen kuin saamme kuolemattomuuden? Se on ruumiimme säilyttäminen pyhänä ja sielumme puhtaana, niin että voimme pysyä tahrattomina näitten viimeisten päivien turmeluksen keskellä. Jos tällainen työ on tekeillä, tulee meidän ryhtyä siihen heti ymmärtäväisesti ja koko sydämemme pohjasta. Meidän ei tule antaa itsekkyyden vaikuttaa itseemme. Jumalan Hengen tulee saada valvoa meitä täydellisesti ja vaikuttaa meihin kaikissa teoissamme. Jos meillä on oikea ote taivaaseen ja oikea ote ylhäältä tulevaan voimaan, saamme kokea Jumalan Hengen pyhittävää vaikutusta sydämissämme.

Kärsimyksien aiheuttaminen toisille

Kun olemme koettaneet esittää terveysuudistusta veljillemme ja sisarillemme ja olemme puhuneet heille tärkeydestä syödä ja juoda ja

tehdä kaikki muukin Jumalan kunniaksi, niin monet ovat teoillaan sanoneet: »Kenellekään ei kuulu, mitä syön, sillä mitä tahansa teemmekin, siitä vastaamme itse.»

Rakkaat ystävät, te olette suuresti erehtyneet. Te ette ole ainoat, jotka joutuvat kärsimään väärästä menettelystänne. Seurapiirinne kantaa suureksi osaksi vääryytenne seuraukset, samoin kuin te itsekin. Jos te kärsitte hillittömästä syömisestä ja juomisesta, niin teidän heikkoutenne vaikuttaa myös meihin, jotka olemme teidän läheisyydessänne. Me joudumme kärsimään väärän menettelynne johdosta. Jos se vähentää sielunne ja ruumiinne voimia, niin tunnemme sen jouduttuamme teidän seuraanne. Silloin se vaikuttaa meihin. Jos te sen sijaan että olisitte iloisia ja vilkkaita, olette synkkiä, niin te heitätte varjon kaikkien ympärillänne olevien ylle. Jos olemme murheellisia, alakuloisia ja tuskassa, niin te, jos olisitte hyvässä kunnossa, voisitte kirkkailla ajatuksillanne osoittaa meille tien pois siitä ja rohkaista meitä. Mutta jos aivonne ovat niin turtuneet vääristä elämäntavoistanne, niin ettette voi antaa oikeita neuvoja, emmekö silloin joudu kärsimään tappiota? Eikö teillä ole suuri vaikutus meihin? Vaikka meillä saattaa olla jonkin verran luottamusta omaankin arvostelukykyympme, haluamme kuitenkin neuvonantajia, sillä »neuvonantajain runsaus tuo menestyksen». Sanl. 11:14. Me toivomme, että vaelluksemme näyttäisi johdonmukaiselta niistä, joita rakastamme, ja tahdomme sen vuoksi etsiä neuvoa heiltä ja toivomme että he kykenisivät tekemään sen kirkkain ajatuksin. Mutta mitä me välitämme teidän näkökannastanne, jos aivojenne hermovoimat ovat rasittuneet äärimmilleen, ja elinvoima aivostanne on kutsuttu huolehtimaan nauttimastanne sopimattomasta ruuasta tai suunnattomasta määrästä terveellistä ruokaa? Mitä me välitämme sellaisten henkilöitten mielipiteestä? Suuri sulamaton ruokamäärä himmentää heidän tajuntaansa. Sen vuoksi elintapanne vaikuttavat meihin. On mahdotonta teidän omaksua väärää menettelytapaa, ilman että toiset joutuisivat kärsimään siitä.

Taivaan kilparadalla

»Ettekö tiedä, että jotka kilparadalla juoksevat, ne tosin kaikki juoksevat, mutta yksi saa voittopalkinnon? Juoskaa niinkuin hän, että sen saavuttaisitte. Mutta jokainen kilpailija noudattaa

itsensähillitsemistä kaikessa; he saadakseensa vain katoavaisen sepeleen, mutta me katoamattoman. Minä en siis juokse umpimähkään, en taistele niinkuin ilmaan hosuen, vaan minä kuritan ruumistani ja masennan sitä, etten minä, joka muille saarnaan, itse ehkä joutuisi hyljättäväksi.» 1 Kor. 9:24 —27. Ne, jotka antautuivat kilpailuun saadakseensa tuon suuressa arvossa pidetyn sepeleen, noudattivat itsensähillitsemistä kaikessa, niin että heidän lihaksensa, aivonsa ja jokainen ruumiinosansa olisivat parhaimmalla kunnossa kilpailua varten. Elleivät he noudattaisi itsensähillitsemistä kaikessa, eivät he olisi niin joustavia kuin sitä noudatettaessa. Itsehillintää noudattaen he saattoivat kilpailla menestyksellisemmin, ja sepeleen saaminen oli varmempaa.

Mutta kaikesta heidän itsehillinnästään huolimatta, — kaikista heidän ponnistuksistaan alistua huoliteltuun ruokavalioon ollakseen parhaimmalla kunnossa, — maallisella kilparadalla mukana olevat kilpailivat kuitenkin umpimähkään. He saattoivat tehdä parhaansa ja jäädä silti ilman kunnianosoitusta, sillä toinen saattoi ehtiä vähän edelle heistä ja viedä palkinnon. Ainoastaan yksi sai palkinnon. Mutta taivaallisella kilparadalla me voimme kaikki kilpailla ja kaikki saada palkinnon. Asiassa ei ole mitään epävarmaa eikä tappion vaaraa. Meidän tulee pukeutua taivaan pukuun, ja silmät luotuina ylhäällä olevaan kuolemattomuuden kruunuun pitää Esikuvaa alati silmäimme edessä. Hän oli kipujen mies ja sairauden tuttava. Meidän tulee alati pitää näköpiirissämme taivaallisen Jumalamme nöyrää ja itsensäkieltävää elämää. Kun sitten pyrimme jäljittelemään Häntä, silmät luotuina voittopalkintoon, voimme varmuudella osallistua tähän kilpailuun, tietäen, että jos teemme parhaamme, saamme varmasti voittopalkinnon.

Ihmiset alistuivat kieltäymyksiin ja kuriin kilpaillakseen ja saadakseensa katoavaisen sepeleen, joka kuihtuu jo yhdessä päivässä ja joka oli ainoastaan kuolevaisten kunnianosoitus. Mutta meidän tulee osallistua siihen kilpailuun, joka päättyy kuolemattomuuden ja iankaikkisen elämän kruunuun. Kun meidän kilpailumme on päättynyt, annetaan meille paljon ihanampi ja ikuisesti kirkaana pysyvä voittopalkinto. »Me katoamattoman», sanoo apostoli. Jos ne, jotka olivat antautuneet maalliseen kilpailuun saadakseensa katoavaisen sepeleen, saattoivat noudattaa itsensähillitsemistä kaikessa, emmekö

sitten me, jotka tavoittelemme kuihtumatonta kruunua, ikuisesti kestävä ylenpalttista kirkkautta ja elämää, joka on yhtä pitkä kuin Jumalan elämä? Kun meillä on tämä suuri johtotähti edessämme, emmekö tahdo juosta »kestävinä edessämme olevassa kilvoituksessa, silmät luotuina uskon alkajaan ja täyttäjään? » Hepr. 12:1, 2. Hän on osoittanut meille tien ja viitoittanut sen alusta loppuun saakka omilla askeleillaan. Se on tie, jota Hän on kulkenut, ja me voimme Hänen kanssaan kokea itsensäkieltämistä ja kärsimystä ja vaeltaa sitä tietä, jonka Hänen oma verensä on viitoittanut.

»Minä en siis juokse umpimähkään, en taistele niinkuin ilmaan hosuen, vaan minä kuritan ruumistani ja masennan sitä.» Tässä on työ jokaiselle miehelle, naiselle ja lapselle. Saatana koettaa alati saada ruumiinne ja sielunne valtaansa. Mutta Kristus on voittanut teidät, ja te olette Hänen omaisuuttaan. Nyt teidän tehtävänne on toimia yhdessä Kristuksen kanssa, yhdessä pyhien enkelien kanssa, jotka palvelevat teitä. Teidän tehtävänne on kurittaa ruumistanne ja masentaa sitä. Ellette tee sitä, menetätte varmasti iankaikkisen elämän ja kuolemattomuuden kruunun. Siitä huolimatta muutamat tulevat sanomaan: »Mitä se kuuluu kenellekään, mitä syön tai mitä juon?» Minä olen osoittanut sinulle, miten menettelytapasi vaikuttaa muihin. Sinä huomaat, että vaikutuksesi omassa kodissasi on paljon riippuvainen siitä. Se on suuri tekijä lastesi luonteen muovailemisessa.

Vanhempien vastuunalaisuus

Kuten aikaisemmin olen sanonut, me elämme turmeltunutta aikaa. Tämä on aika, jolloin näyttää, että Saatana on melkein kokonaan saanut valtaansa ne, jotka eivät kokonaan ole antautuneet Jumalalle. Sen vuoksi vanhemmilla ja muilla lasten kasvattajilla on hyvin suuri vastuunalaisuus. Koska vanhemmat ovat ottaneet vastuulleen saattaa nämä lapset maailmaan, mikä heidän velvollisuutensa nyt on? Tuleeko meidän antaa heidän kasvaa miten tahansa ja aivan niinkuin he itse tahtovat? Tahdon sanoa teille, että vanhemmilla on suuri vastuu. »Söittepä siis tai joitte tai teittepä mitä hyvänsä, tehkää kaikki Jumalan kunniaksi.» 1 Kor. 10:31. Seuraatteko tätä neuvoa, kun valmistatte ruokaa ja kutsutte perhettänne aterialle? Tarjoatteko lapsillenne ainoastaan sellaista ruokaa, josta tiedätte valmistuvan parasta verta? Annatteko heille sellaista ruokaa, joka säilyttää heidän elimistönsä

vähimmin kiihtyneenä? Asettaako tarjoamanne ruoka heidät parhaimpaan suhteeseen elämään ja terveyteen? Sellaistako ruokaa te pyritte asettamaan lastenne eteen? Vai hankitteko heille, välittämättä heidän tulevasta parhaastaan, epäterveellistä, kiihottavaa ja ärsyttävää ruokaa?

Tahdon sanoa teille, että lapsilla on synnynnäinen taipumus pahaan. Saatana näyttää pitävän heitä vallassaan. Hän valtaa heidän nuoren mielensä ja saa heidät turmeltumaan. Miksi isät ja äidit toimivat ikään kuin unitauti vaivaisi heitä? He eivät aavista, että Saatana kylvää pahaa heidän perheeseensä. He ovat niin sokeita, huolimattomia ja välinpitämättömiä näistä asioista kuin he yleensä voivat olla. Miksi he eivät herää lukemaan ja tutkimaan näitä asioita? Apostoli sanoo: »Pyrkikää juuri sentähden kaikella ahkeruudella osoittamaan uskossanne avuja, avuissa ymmärtäväisyyttä, ymmärtäväisyydessä itsenne hillitsemistä, itsenne hillitsemisessä kärsivällisyyttä», jne. 2 Piet. 1:5, 6. Tämä kuuluu jokaiselle, joka sanoo seuraavansa Kristusta. Se merkitsee sellaisen suunnitelman seuraamista, jossa aina edistytään...

Ylensyöminen

Vaikka monet, jotka ovat vastaanottaneet terveystuudistussanomien, ovat luopuneet kaikista vahingollisista aineista, edellyttääkö se sitä, että he saavat syödä miten paljon tahansa? He istuutuvat ruokapöytään, mutta sen sijaan että harkitsisivat, miten paljon heidän tulisi syödä, he antautuvat ruokahalun valtaan ja syövät paljon liikaa. Sen johdosta vatsa joutuu tekemään kaikkensa, eikä se ehdi sinä päivänä muuta kuin tuskaisena toimittamaan pois sen kannettavaksi asetettua taakkaa. Nauttimastamme ruuasta on taakaksi luonnon suorittamalle työlle kokonaan se osa, josta elimistölle ei ole hyötyä, sillä se hidastaa elävän koneiston toimintaa. Elimistö tukkeutuu, niin ettei se kykene kunnolla suorittamaan tehtävänsä. Tärkeitä sisäelimiä rasitetaan turhaan, ja aivojen hermovoimia kutsutaan vatsaan auttamaan ruuansulatuselimiä selviytymään sellaisesta ruokamäärästä, josta elimistölle ei ole mitään hyötyä.

Aivovoimat vähenevät, kun niiden täytyy niin paljon auttaa vatsaa suoriutumaan raskaasta taakastaan. Mitä erikoista saadaan tuntea tuosta tarpeettomasta elinvoimien tuhlaamisesta, kun vatsa on

suorittanut työnsä loppuun? Väsymystä ja heikkoutta, ikään kuin pitäisi syödä lisää. Kenties sellainen tunne ilmaantuu juuri ennen ateria-aikaa. Mistä se johtuu? Luonto on tuskaisena suorittanut työnsä ja on niin lopen uupunut siitä, että se aiheuttaa väsymystä. Sinusta tuntuu, että vatsa sanoo »lisää ruokaa», vaikka se näännyksissään selvästi sanoo, »anna minun levätä».

Vatsa tarvitsee lepoa voidakseen korvata loppuun kuluneet voimansa uutta työtä varten. Mutta sen sijaan että soisitte sille lepoa, teistä tuntuu, että se tarvitsee lisää ruokaa, ja niin te asetatte uuden taakan luonnon kannettavaksi, ettekä anna sille sen tarvitsemaa lepoa. Tämä on verrattavissa mieheen, joka on koko aamupäivän tehnyt työtä aivan väsymykseen saakka ja sitten puolenpäivän aikaan palaa sisälle uupuneena, jolloin sinä käsket häntä menemään takaisin työhönsä ja selität hänelle, että siitä hän saa tarvitsemansa levon ja avun. Sillä tavalla te kohtelette vatsaanne. Se on täysin uupunut. Mutta sen sijaan, että antaisitte sille lepoa, te annatte sille lisää ruokaa, ja pyydätte elinvoimia elimistön muista osista auttamaan ruuansulatustyössä ...

Äidin ensimmäinen tehtävä

Olen tavannut suurperheitten äitejä, jotka eivät käsittäneet heille kuuluvaa tehtävää, joka oli aivan heidän edessään heidän omissa kodeissaan. He tahtoivat olla lähetystyöntekijöitä suorittaakseen jotakin suurta. He tavoittelivat jotakin korkeaa asemaa, mutta kieltäytyivät suorittamasta kotonaan olevaa työtä, jonka Jumala oli jättänyt heidän tehtäväkseen. Miten tärkeää onkaan, että ajatusmaailma on kirkas! Miten tärkeää, että keho on niin vapaa taudeista kuin mahdollista, että voimme suorittaa sen työn, jonka taivas on antanut tehtäväksemme, ja suorittaaksemme sen sillä tavalla, että Mestari voi sanoa: »Hyvä on, sinä hyvä ja uskollinen palvelija. Vähässä sinä olet ollut uskollinen, minä panen sinut paljon haltijaksi. Mene herrasi iloon.» Matt. 25:21. Sisareni, älkää hylätkö niitä harvoja tehtäviä, mitä Herra on jättänyt teille. Toimikaa päivittäin sillä tavalla, ettei teidän tarvitse lopullisena tilinteon päivänä hävetä muistiinmerkitsevän enkelin merkintöjä.

Puutteellinen ruokavaliio

Mutta mitä sanomme puutteellisesta ruokavaliosta? Olen puhunut

siitä, miten tärkeä on, että sekä ruokamäärä että ruokavalio on tarkassa sopusoinnussa terveyslakien kanssa. Mutta me emme suosittele puutteellista ruokavaliota. Minulle on näytetty, että monilla on väärä näkemys terveystuoduksesta ja että he omaksuvat liian yksipuolisen ja niukan ruokavalion. Heidän ruokansa on halpaa, laadultaan heikkoa ja valmistettu ilman vaivaa ja välittämättä siitä, saako elimistö ravintoa siitä. On tärkeää, että ruoka valmistetaan huolellisesti, niin että se maistuu hyvältä, mikäli makuaste ei ole turmeltunut. Koska me periaatteesta olemme luopuneet lihasta, voista, täytepiirasta, mausteista, eläinrasvoista ja sellaisesta, mikä ärsyttää vatsaa ja turmelee terveyden, ei tulisi milloinkaan omaksua sellaista käsitystä, että on melkein samantekevää mitä syödään.

Jotkut menevät äärimmäisyyksiin. Heidän on syötävä juuri niin ja niin paljon ruokaa tai juuri sitä tai sitä lajia rajoittuen ainoastaan kahteen tai kolmeen ruoka-aineeseen. He sallivat ainoastaan muutamia ravintoaineita tarjottavan itselleen ja perheilleen. Nauttiessaan pientä ruokamäärää, joka ei ole parasta laatua, he eivät syö sellaista, joka sopivasti ravitsisi heidän elimistöään. Puutteellinen ruoka ei voi muuttua hyväksi vereksi. Heikko ruokavalio heikontaa verta ...

Joillekin ihmisille on vaikea tähdentää, miten tärkeää on syödä ja juoda Jumalan kunniaksi. Ruokahalun hemmottelu vaikuttaa kaikkeen heidän elämässään. Se näkyy heidän kodissaan, heidän seurakunnassaan, rukouskokouksessaan ja heidän lastensa kasvatuksessa. Se on ollut heidän elämänsä kirous. Te ette saa heitä käsittämään näitten viimeisten päivien totuuksia. Jumala on varannut yltäkylläisesti kaikkea luomakuntansa ylläpidoksi ja iloksi, ja ellei Hänen lakejaan milloinkaan olisi rikottu, ja kaikki toimisivat sopusoinnussa Jumalan tahdon kanssa, saataisiin kokea terveyttä, rauhaa ja onnea kurjuuden ja jatkuvan pahan sijasta ...

Liharuuat, maito ja sokeri

Liharuuat alentavat veren arvoa. Jos keitätte lihaa mausteineen, ja syötte sitä yhdessä sokerileivonnaisten ja rasvaisten lihapiirakoitten kanssa, niin siitä muodostuu huonoa verta. Elimistö rasittuu ylenmäärin joutuessaan kuluttamaan tällaista ruokaa. Makeat maustepiirakat ja suolasäilykkeet, joita ei milloinkaan tule panna ihmisen vatsaan, muodostavat valitettavan huonoa verta. Laadultaan

heikko ruoka valmistettuna sopimattomalla tavalla ja määrältään puutteellisena ei voi muodostaa hyvää verta. Liharuuat, voimakkaat ravintoaineet ja puutteellinen ruokavalio johtavat samaan tulokseen.

Mitä tulee maitoon ja sokeriin, niin tunnen henkilöitä, jotka ovat pelästyneet terveysuudistusta ja sanoneet, etteivät he halua olla missään tekemisissä sen kanssa, koska se on puhunut näiden aineiden vapaata käyttöä vastaan. Muutokset tulisi tehdä hyvin huolellisesti, varovaisesti ja viisaasti. Me tahdomme valita sen suunnan, joka itse puhuu puolestaan älykkäitten ihmisten mielille. Suuret määrät maitoa ja sokeria nautittuina samanaikaisesti ovat vahingollisia. Ne muodostavat epäpuhtauksia elimistössä. Eläimet, joista maito saadaan, eivät aina ole terveitä. Ne saattavat olla sairaita. Lehmä, joka näyttää terveeltä aamulla, saattaa kuolla ennen iltaa. Siinä tapauksessa se oli sairas jo aamulla, ja sen maito oli epäterveellistä, mutta sinä et tietänyt sitä. Eläinkunta on sairas. Liharuuat ovat saastuneet. Jos tietäisimme, että eläimet ovat täysin terveitä, niin suosittelisin ihmisille liharuokaa mieluummin kuin suuria määriä maitoa ja sokeria. Se ei olisi niin vahingollista kuin maito ja sokeri. Sokeri saastuttaa elimistön. Se estää elävän koneiston toimintaa ...

Usein istun veljien ja sisarien ruokapöydässä ja näen heidän käyttävän runsaasti maitoa ja sokeria. Nämä saastuttavat elimistön, ärsyttävät ruuansulatuselimiä ja vaikuttavat aivoihin. Kaikki, mikä estää elimistön toimintaa, vaikuttaa suoraan aivoihin. Saamani valon mukaan runsas sokeri on vahingollisempaa kuin liha. Nämä muutokset tulee tehdä varovaisesti, ja tätä aihetta tulee käsitellä sillä tavalla, ettei se herätä vastenmielisyyttä ja ennakkoluuloja niissä, joita tahdomme opettaa ja auttaa.

Äidit ja tyttäret

Usein tapaamme sisaria, jotka eivät osaa keittää. Sellaisille tahdon sanoa: Menisin maan parhaimman keittäjän luo ja viipyisin hänen luonaan mikäli se on tarpeellista, useita viikkoja, kunnes olisin päässyt tuon taidon haltijaksi, älykkääksi ja taitavaksi keittäjäksi. Jos olisin neljäkymmenen vuoden ikäinen, toimisoin niin. Teidän velvollisuutenne on tietää miten keittää. Kun opetatte heille keittämisen taidon, rakennatte heidän ympärilleen suojamuurin mielettömyyksiltä ja paheilta, joihin muu toin saattaisivat eksyä. Pidän

ompelijaani arvossa, samoin sihteeriäni, mutta keittäjäälläni, joka on hyvin perehtynyt valmistamaan ruokaa elämän ylläpidoksi, niin että se ravitsee aivoja, luustoa ja lihaksia, on tärkein tehtävä perheeni avustajien joukossa ...

Uskontoa taitavassa keittämisessä

Me voimme hankkia monenlaista hyvää, terveellistä ruokaa valmistettuna terveellisesti, niin että se on maukasta kaikille. Jos te, sisareni, ette osaa keittää, kehoitan teitä opettelemaan. On äärettömän tärkeää, että osaatte keittää. Enemmän sieluja menee kadotukseen puutteellisen ruuanvalmistuksen uhrina kuin osaamme aavistaakaan. Se aiheuttaa sairautta ja pahantuulisuutta, elimistö menee epäkuuntoon, niin ettei taivaallisia asioita voida käsittää. Hyvässä leivässä on enemmän uskontoa kuin moni luuleekaan. Hyvässä keittotaidossa on enemmän uskontoa kuin osaatte aavistaakaan. Me tahdomme teidän tietävän, mitä hyvä uskonto on, ja noudattavan sitä kodeissanne. Välistä kun olen ollut matkoilla, olen ollut tietoinen siitä, että pöydässä oleva leipä ja ruoka on minulle vahingollista, mutta olen katsonut velvollisuudekseni syödä jonkin verran elämän ylläpidoksi. On syntiä taivaan edessä pitää hallussaan sellaista ruokaa. Olen joutunut kärsimään sopivan ruuan puutteesta. Heikkovatsaiselle voit tarjota erilaisia hedelmiä, mutta ei liian monta yht', aikaa. Siten te saatte vaihtelua, ruoka maistuu hyvältä ja aterian jälkeen teillä on hyvä olo ...

Joistakin teistä tuntuu, että pitäisi olla joku henkilö sanomassa teille, miten paljon tulee syödä. Se ei ole tarpeellista. Meidän tulee toimia siveellisellä ja uskonnollisella pohjalla. Meidän tulee noudattaa itsehillintää kaikessa, koska edessämme on kuihtumaton seppele, taivaallinen aarre. Nyt tahdon sanoa veljilleni ja sisarilleni, että minulla olisi siveellistä rohkeutta määrätä itse kantani ja hallita itseäni. En tahtoisi asettaa sitä kenenkään toisen harteille. Te syötte liian paljon, ja sitten te olette murheellisia ja joudutte pohtimaan sitä, mitä söisitte ja joisitte. Syö vain sitä, mikä on parasta, ja jätä ruokapöytä ilman omantunnon vaivoja taivaan edessä. Emme usko, että kiusauksia voidaan kokonaan poistaa lapsilta tai aikuisilta. Meillä kaikilla on taistelu edessämme, ja meidän tulee omaksua sellainen asenne, että vastustamme Saatanan kiusauksia, ja me tahdomme olla selvillä siitä, että omistamme voiman sisimmässämme tehdä sitä.

.....Me tahdomme joka tilanteessa toimia oikein. Me tahdomme auttaa kansaamme pääsemään oikeaan suhteeseen terveystuodistukseen. Apostoli sanoo: »Puhdistautukaamme kaikesta lihan ja hengen saastutuksesta, saattaen pyhityksemme täydelliseksi Jumalan pelossa.» 2 Kor. 7:1. Meidän täytyy olla oikeassa kestääksemme viimeisinä päivinä. Meillä täytyy olla kirkkaat ajatukset ja terve sielu terveessä ruumiissa. Meidän tulee ryhtyä vakavaan työhön lastemme ja kaikkien muitten perheemme jäsenten puolesta. Aiommeko ryhtyä siihen ja toimia oikealla pohjalla? Jeesus tulee, mutta jos omaksumme sellaisen suunnan, jolla koetamme sulkea silmämme näitten viimeisten päivien sielua ylentävistä totuuksista, miten meidät voidaan pyhittää totuudessa? Miten me voimme valmistautua kuolemattomuuteen? Jumala auttakoon meitä ryhtymään tähän työhön vakavammin kuin koskaan aikaisemmin.

Ta I, 176-179.

Jeesus, ainoa ratkaisumme

"Hartaasti minä odotin Herraa, ja hän kumartui minun puoleeni ja kuuli minun huutoni. Ja hän nosti minut ylös turmion kuopasta, lokaisesta liejusta, ja asetti minun jalkani kalliolle, hän vahvisti minun askeleeni." Ps. 40:1, 2.

Synnin alentava voima

Monta vuotta sitten minulla oli tilaisuus käydä Jukataniin niemimaalla ja matkustaa joillekin muinaisten mayojen kaupunkeihin ja pyramideihin. Lähellä mayojen Chichen-Itza -kaupunkia on monia maanalaisia luolia, jotka ovat täynnä vettä. Niitä sanotaan cenote'iksi. Niistä luolista arkeologit ovat löytäneet naisten ja tyttöjen luurankoja, iältään vastasyntyneistä noin kaksikymmenvuotiaisiin. Heidät on viety pyramidien huipulle, uhrattu pakanajumalille ja sitten haudattu noihin luoliin.

Luolat olivat pyhiä mayoille. Noiden luolien kautta he ajattelivat voivansa saavuttaa "veden täyttämän alamaailman Xibalban, Kauhun Paikan ... hirviömaisten ylikuonnollisten olentojen asuinpaikan mutta myös elämää antavan sateen ja maissin lähteen, ja heidän rakkaitten kuolleittensa kodin." David Roberts, National Geographic, marraskuu

2004.

Yhdeksännen vuosisadan vaiheilla valtava katastrofi järkytti koko mayojen sivilisaatiota läpikotaisin. Ehkä kuivuus oli aiheuttanut epätoivon, joka näkyi uhrikaupungeissa. Mayat koettivat lepyttää sateenjumalaa Chacia, toivoen hänen pelastavan heidät, mutta heidän rukouksiaan ei kuultu. Eräs sinetöity luola, jonka nimi on Balankanche eli "jaguaarin valtaistuin", löydettiin vuonna 1959 läheltä Chichen-Itzaa, ja se oli täynnä uhreja Tlalocille, jumalalle, jota palvelivat toiset ihmiset melkein tuhannen mailin päässä. Oli nähty paljon vaivaa luolan kätkemiseksi, mikä voisi merkitä, että mayat olivat tehneet uskollisuudenvalan. Heidän sokea antautumisensa pakanajumalille, jotka eivät voineet auttaa heitä, on saattanut johtaa maya-kulttuurin mystiseen häviämiseen. Hylätyt kaupungit ja hirveät ihmisuhrien jäännökset todistavat näkyvästi ja dramaattisesti, että ilman oikeaa Jumalaa katumattomia syntisiä odottaa vain tuho ja kuolema. "Vanhurskaus kansan korottaa, mutta synty on kansakuntien häpeä." Sananl.14:34.

Tullessamme kristillisen aikakauden kolmannen vuosituhannen ensimmäisen vuosikymmenen viimeiseen vuoteen apostoli Paavalin sanat pätevät yhä: "Ja ... teidät, jotka olitte kuolleet rikoksiinne ja synteihinne, joissa te ennen vaelsitte tämän maailman menon mukaan, ilmapallan hallitsijan, sen hengen hallitsijan, mukaan, joka nyt tekee työtään tottelemattomuuden lapsissa, joiden joukossa mekin kaikki ennen vaelsimme lihamme himoissa, noudattaen lihan ja ajatusten mielitekoja, ja olimme luonnostaan vihan lapsia niin kuin muutkin." Ef. 2:1-3. "

Synty ei ainoastaan sulje meitä pois Jumalan luota, vaan myös tuhoaa ihmissielusta sekä halun että kyvyn tuntea Hänet. Kristuksen tehtävä on tehdä tyhjäksi kaikki tämä pahan työ. Hänellä on voimaa elvyttää ja palauttaa entiselleen synnin, pimentyneen mielen ja vääristyneen tahdon halvaannuttamat sielunkyyvyt...

"Jokaisessa sydämessä on älyn voiman lisäksi myös hengellistä voimaa, käsitys oikeasta, halu hyvyyteen. Mutta näitä periaatteita vastaan taistelee vastakkainen voima. ... Hänen luonnossaan on taipumus pahaan, voima, jota hän ei ilman apua voi vastustaa. Päästäkseen voitolle tästä voimasta, saavuttaakseen sen ihanteen, jota hän syvimmällä sielussaan pitää ainoana arvokkaana, hän voi löytää

apua vain yhdeltä voimalta. Tuo voima on Kristus." (Reflecting Christ, 106.)

Jeesus on ainoa vastaus

"Yksi (on) välimies Jumalan ja ihmisten välillä, ihminen Kristus Jeesus, joka antoi itsensä lunnaksi kaikkien edestä." 1. Tim. 22:5,6. Jeesus sanoo: "Tulkaa minun tyköni, kaikki työtä tekeväiset ja raskautetut, niin minä annan teille levon. ... minä olen hiljainen ja nöyrä sydämeltä; niin te löydätte levon sielullenne." Matt. 11:28,29.

Vain Jeesus puhdistaa meidät synnistä. Vain Jeesus vapauttaa meidät tuskallisista muistoista ja mielipahasta. Vain Jeesus innoittaa ja opettaa meidät elämään uutta elämää. Vain Jeesus antaa meille voiman tulla Jumalan pojiksi ja tyttäriksi. Vain Jeesus pelastaa. "Eikä ole pelastusta yhdessäkään toisessa; sillä ei ole taivaan alla muuta nimeä ihmisille annettu, jossa meidän pitäisi pelastuman." Apt. 4:12.

Nimi Jeesus tarkoittaa kirjaimellisesti: "Jehovah pelastaa." "Ja sinun on annettava hänelle nimi Jeesus, sillä hän on vapahtava kansansa heidän synneistänsä." Matt. 1:21. Jeesus pelastaa meidät jatkuvan välittäjätyönsä kautta. Menneisyudessa pitämässään rauhan neuvottelussa Jumala ja Kristus tekivät niin hienon ja kuitenkin yksinkertaisen suunnitelman, että se täyttäisi pyhän lain vaatimukset ja pelastaisi jokaisen syntisen, joka haluaa ottaa vastaan Jumalan ratkaisun. Sitä jumalallista ratkaisua kutsutaan sovituksiksi.

"Synti erotti toisistaan Jumalan ja ihmisen. Vain Kristuksen sovitus saattoi silloittaa kuilun ja avata siunauksen ja pelastuksen yhteydet taivaasta maahan." (Patr. ja Prof., 48.)

Sovituksen määrittely

Mitä sovitus tarkalleen on? Englanninkielinen sovituksista vastaava sana "atonement" määritellään "olla yhtä mieltä/sovussa Jumalan kanssa:" (1) Syömällä kielletystä puusta Adam ja Eeva syöksivät koko ihmiskunnan sellaisiin syyllisyyden ja surun syvyyksiin, että vain se, joka on rikkonut Jumalan lakia, voi ymmärtää sen. Kerran, silloin kun Adam ja Eeva kantoivat kasvoillaan Jumalan kuvaa, he nauttivat jokaisesta Luojansa kanssa vietetystä hetkestä. He katselivat Hänen kirkkauttaan. Nyt heidän koko ihmiskunnalle jättämänsä perintö on ero Jumalasta. "Sillä niin kuin yhden ihmisen tottelemattomuuden kautta

monet ovat joutuneet syntisiksi, niin myös yhden kuuliaisuuden kautta monet tulevat vanhurskaiksi." Room. 5:19. Kristuksen kuuliaisuus Hänen ollessaan ihmisenä ja ihmislihassa silloitti ihmisen ja Jumalan välisen kuilun.

Kreikan kielessä sovitusta merkitsevä sana on katallage (2) joka merkitsee sovinto, sovittelu (engl. "reconciliation") (3). Se tuo mieleen kuvan kahdesta ihmisestä, jotka ovat vihamiehiä, jotka riitelevät jatkuvasti eivätkä kestä edes toistensa katsetta. Kuitenkin ajan kuluessa aikaisemmista toistensa vastustajista tulee ystäviä ja liittolaisia. Oltuaan toisistaan vieraantuneita hyvin kauan he ovat nyt sovinnossa. Jumala haluaa sovittaa meidät itsensä kanssa ja tekee sen Ihmisen Pojan ja Jumalan Pojan - Jeesuksen Kristuksen - välityksellä. "Sillä jos me silloin, kun vielä olimme Jumalan vihollisia, tulimme sovitetuiksi Hänen kanssaan hänen Poikansa kuoleman kautta, paljoo enemmän me pelastumme hänen elämänsä kautta nyt, kun olemme sovitetut; ... jonka kautta me nyt olemme sovituksen saaneet." Room. 5:10, 11.

Kuitenkin hepreankielinen sovitusta merkitsevä sana antaa meille syvällisimmän näkemyksen siitä, miten Jumala vastaa meidän synnintunnustukseemme ja katumukseemme Jeesuksen nimessä. Se on kipurrim, joka tarkoittaa "peite". Kun Jeesus antaa anteeksi meidän syntimme, Hän ehdollisesti peittää syntimme verellään. Tämä merkitys sisältää eräänlaisen viitan, joka peittää meidät. Hänen vanhurskautensa ja sovintoverensä peittävät meidän syntimme erällä ehdoilla, kun me kadumme. Se on, niin kuin me kätkeytyisimme elävän temppelin peitteiden alle synnin autiomaassa.

"Kun katuva syntinen särkyneenä Jumalan edessä näkee Kristuksen hänen puolestaan tekemän sovitustyön ja ottaa vastaan tämän sovituksen ainoana toivonaan tässä ja tulevassa elämässä, hänen syntinsä annetaan anteeksi. Tämä on vanhurskauttaminen uskon kautta." (Reflecting Christ, 74.)

Hepreankielinen sovitustyötä merkitsevä verbi (teonsana) kapar esiintyy ensimmäisen kerran 1. Moos. 6:14, missä Nooa käsketään arkin rakennettuaan "tiivistä se maapiellä sisältä ja ulkoa" (vuonna 1992 käyttöön otettu suomennos). Piellä peittäminen niin sisä- kuin ulkopuoleltakin oli yhtäläillä elintärkeää, jotta laiva pysyisi veden pinnalla tulvaveden noustessa ankarien rajuilmojen aikana. Yksi pikeämätön alue olisi voinut johtaa koko laivan menettämiseen. Nooan

arkin tavoin meidätkin täytyy peittää sisä- ja ulkopuolelta tuolla pyhällä piellä, Jeesuksen omalla verellä, niin ettemme hukkuisi synnin ja julmuuden vesiin. Me tarvitsemme läpikotaista pesua, puhdistamista ja syntien sovitusta niin sisäpuolelta - sydämemme, mielemme, omatuntomme henkemme - kuin myös ulkopuolelta - vaatetuksemme, sanamme, ilmeemme, toimintamme ja tapamme.

Ehdonalainen sovitus: Golgata

Adventisteina uskomme, että koko totuuden keskipiste on pyhäkkööppi. Jeesus poistaa syntimme kaksivaiheisessa toiminnassa, niin kuin Hän opetti Israelin lapsille pyhäkön seremonioissa.

Raamatussa on monta "kahta", jotka ovat lunastussuunnitelman osana. On kaksi kuolemaa, kaksi ylösnousemusta, kaksi liittoa, kaksi lajia syntiä ja kaksi huonetta pyhäkössä. On jopa kaksi Jeesuksen tuloa, tai kaksi vaihetta Hänen messiaanisessa toiminnassaan. Samalla tavalla sovituksessa on kaksi vaihetta - ehdonalainen ja lopullinen.

"Tästä vertauskuvallisesta palveluksesta voi oppia tärkeitä sovitusta koskevia totuuksia. Syntisen asemasta otettiin vastaan sijainen, mutta uhrieläimen veri ei pessyt pois syntiä. Siten oli varattu keino sen siirtämiseksi pyhäkköön. Uhraamalla verta syntinen tunnusti lain arvovallan sekä lain rikkomisesta johtuvan syyllisyytensä ja ilmaisi toivovansa anteeksiantoa uskon kautta tulevaan Vapahtajaan; mutta hän ei vielä ollut täysin vapaa lain tuomiosta." (Suuri Taistelu, 420.)

Ensimmäinen sovitustyön vaihe tapahtui Golgatalla. Jeesus otti syntimme pois, siirsi ne itselleen, ja Hänet ristiinnaulittiin niiden kanssa. Sitten Hän nousi taivaalliseen pyhäkköön jatkamaan ja päättämään sovitustyötä - saattamaan meidät sovintoon Jumalan kanssa ja Hänen alamaisuuteensa. Ensimmäinen vaihe sovitustyössä on ehdollinen ja muutettavissa. Tässä vaiheessa meidän syntimme on peitetty ehdollisesti ja siirretty Kristuksen päälle ja Hänen kauttaan taivaalliseen pyhäkköön.

"Niin kuin vanhan liiton aikana kansan synnit uskon kautta säilytettiin uhrieläinten päälle ja niiden veren välityksellä kuvaannollisesti siirrettiin maalliseen pyhäkköön, niin pannaan uuden liiton aikana katuvien synnit uskon kautta Kristuksen päälle ja siirretään todellisesti taivaalliseen pyhäkköön." (S. T., 421).

Muistatko kertomuksia Vanhan Testamentin pyhäköstä? Joka kerran

kun israelilainen teki syntiä, hänen täytyi uhrata virheetön karitsa tai vuohi syntiuhrina. Synti, jonka hän oli tunnustanut eläimen päällä ennen sen teurastamista, siirrettiin uhrieläimelle. Sitten pappi siirsi synnin pyhäkköön yhdellä tai toisella tavalla. Hän joko vei eläimen verta pyhäkön sisälle ja pirskontti sitä toiseen esirippuun, tai hän söi lihan ja vei synnin omassa ruumiissaan pyhäkköön.

"Ilman verenvuodatusta ei tapahdu anteeksiantamista", sanoo apostoli. [Hepr. 9:22]. 'Lihan sielu on veressä.' 3. Moos. 17:11. Jumalan rikottu laki vaatii rikkojan hengen. Veren, joka edusti syntisen menettämää elämää, sillä hänen syntinsä oli siirtynyt uhrieläimelle, pappi vei pyhäkköön ja pirskontti sitä esiripun edessä. Esiripun takana olevassa arkissa oli se laki, jonka syntinen oli rikkonut. Tällä tavalla synti kuvaannollisesti siirrettiin veren avulla pyhäkköön. Muutamissa tapauksissa verta ei viety pyhäkköön; mutta silloin täytyi papin syödä syntiuhrin lihaa, kuten Mooses selitti Aaronin pojille ja lisäsi: 'Hän [Jumala] on antanut sen teille, että poistaisitte kansan syntivelan.' 3. Moos. 10:17. Nämä molemmat toimitukset kuvasivat synnin siirtämistä katuvalta syntiseltä pyhäkköön." (S. T., 419.)

Jeesuksesta tuli vastakuva molemmille tavoille siirtää synti uskovalta taivaan pyhäkköön. Hän oli viaton, tahraton karitsa, jonka veri vuodatettiin alttarilla Golgatalla. Hän on myös pappi, joka vie omassa lihassaan kaikki meidän syntimme taivaan pyhäkköön. Niinpä tämän Golgatalla vuodatetun sovituseren ja taivaan pyhäkössä ja yhtäaika meidän sieluissamme suorittamansa sovitustyön kautta Jeesus ratkaisee meidän syntiongelmamme.

"Golgatalla suoritettu sovitustyö osoittaa Jumalan lain olevan pyhä, oikeudenmukainen ja todellinen, ei ainoastaan langenneen maailman edessä, vaan myös enkelien ja lankeamattomien maailmojen edessä." (Reflecting Christ, 53.)

Lopullinen sovitus: taivaallinen pyhäkkö

Toisin kuin useimmat nykyiset protestantit me emme usko, että sovitustyö tehtiin kokonaan Golgatalla. Tämä selviää tutkiessamme suurta sovituspäivää jota kuvataan kolmannen Mooseksen kirjan 16. luvussa. Eivät ainoastaan israelilaiset tarvitse sovitusta, vaan myös aineellinen temppeli koko sisältöineen tarvitsi sitä. Raamattu sanoo, että pyhäkkö tarvitsi sovitusta, koska israelilaisten synnit saastuttivat

sen. Siksi ylimmäisen papin täytyi seremoniaalisesti puhdistaa pyhäkkö ja Israelin kansa.

"Ja näin hän toimittakoon pyhäkölle sovituksen israelilaisten saastaisuudesta ja heidän rikoksistaan, olivatpa heidän syntinsä minkälaiset tahansa; näin hän tehköön myös ilmestysmajalle, joka on heidän tykönänsä, keskellä heidän saastaisuuttaan." "Sitten hän lähteköön sieltä alttarin ääreen, joka on Herran edessä, ja toimittakoon sille sovituksen." (3. Moos. 16:16, 18.)

"Kuten pappi meni kaikkein pyhimpään kerran vuodessa puhdistukseen maallisen pyhäkön, samoin Jeesuskin meni taivaallisen pyhäkön kaikkein pyhimpään Daan. 8:nnessä luvussa ilmoitetun 2300 päivän päätyttyä vuonna 1844, toimittaakseen lopullisen sovituksen kaikkien niiden edestä, jotka ovat käyttäneet hyväkseen hänen välitystyötään, puhdistukseen siten pyhäkön." (Heng. Kok., 281.)

Se tosiasia, että todistukset kuvaavat lopullista sovitusta, merkitsee sitä, että on olemassa alustava, tai ehdollinen sovitus. Sovitustyön viimeinen vaihe tapahtuu taivaallisen pyhäkön kaikkein pyhimmässä, missä meidän synneistämme pidetään kirjaa. Täällä Jeesus verellään pyyhkii syntejämme pois taivaan kirjoista. Sovitustyön toinen vaihe on täydellinen, eikä sitä voida enää muuttaa. Se on sovituksen viimeinen vaihe - kaikki merkinnät synneistämme puhdistetaan pois taivaasta ja omaltatunnoltamme. Se päättää sovituksemme Jumalan kanssa.

Rabbit opettivat, että sovituspäivänä Jumala sinetöi Israelin seuraavaksi vuodeksi. Samoin me uskomme, että tämän viimeisen taivaassa tapahtuvan sovituksen aikana Jumala sinetöi kansansa ikuisesti.

Apostoli Pietari sanoi, ettei Jeesus tule takaisin ennen kuin Hän on pyyhkinyt pois pelastettujen kaikki synnit taivaan kirjoista myöhäissateen aikana. "Katukaa siis syntejänne, jotta ne pyyhittäisiin pois, jotta Herra antaisi tulla virvoituksen ajan ja lähettäisi Jeesuksen, teille ennalta valitsemansa voidellun. Taivas oli oleva hänen asuinsijansa siihen saakka, jolloin kaikki pannaan kohdalleen, niin kuin Jumala ikiajoista asti on luvannut pyhien profeettojensa suulla." (Apt. 3, 19-21, v.1992 suomennos.)

Miten synnit pyyhitään pois? Yksinomaan Kristuksen verellä. "Jeesuksen Kristuksen, hänen Poikansa, veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä." (1. Joh. 1:7.) "Puhdistaminen, sekä vertauskuvallisessa että

todellisessa palveluksessa, täytyy toimittaa verellä: edellisessä eläinten verellä, jälkimmäisessä Kristuksen verellä. Syyksi siihen, että puhdistaminen on toimitettava verellä, Paavali sanoo, ettei ilman verenvuodatusta tapahdu anteeksiantamista. Aikaansaatava asia on anteeksiantaminen eli synnin poistaminen. Mutta miten voi syntyä olla pyhäkön yhteydessä, joko taivaassa tai maan päällä? Siitä pääsee selvyteen, tarkastamalla vertauskuvallista palvelusta; sillä papit, jotka toimittivat palvelusta maan päällä, palvelivat siinä, 'mikä on taivaallisten kuva ja varjo'. Hebr. 8:5

"Niin kuin vertauskuvallisessa palveluksessa oli sovitustyö vuoden lopussa, niin myös Kristuksen sovitustyö ihmisten pelastamiseksi päättyy erikoiseen sovitustyöhön, jonka kautta synti poistetaan pyhäköstä. Tämä sovitustyö alkoi 2300 päivän päättyessä. Silloin ylimmäinen pappimme meni kaikkein pyhimpään, kuten profeetta Daniel oli ennustanut, suorittamaan viimeistä osaa tärkeästä työstään - puhdistamaan pyhäkköä." (S. T., 416, 421.)

"Ja hän sanoi minulle: Kahtatuhatta kolmeasataa iltaa ja aamua, sitten pyhäkkö asetetaan jälleen oikeuteensa." Dan. 8:14. (Engl. Käännös: ... pyhäkkö puhdistetaan. Suoment. huom.) Kun Daniel kuuli pyhän sanovan: "puhdistetaan", se tarkoitti, että pyhäkkö sovitetaan täydellisesti Kristuksen verellä. Tutkivalla tuomiolla Jumala ratkaisee, ketkä on täyttäneet pelastuksen ehdot, niin että heidän syntinsä pyyhitään pois.

"Ja niin kuin maallisen pyhäkön vertauskuvallinen puhdistus toimitettiin poistamalla ne synnit, jotka olivat sen tahrana, niin taivaallisen pyhäkön todellinen puhdistus toimitetaan poistamalla eli pois pyyhkimällä ne synnit, jotka ovat sinne merkityt. Mutta ennen kuin tämä voi tapahtua, täytyy tarkastaa niitä kirjoja, joihin ihmisten teot ovat merkityt, jotta voitaisiin päättää, ketkä voivat synnistä pois kääntymisen ja Kristukseen uskomisen kautta osallistua Kristuksen sovitusuhrin ansioista. Pyhäkön puhdistamiseen kuuluu sen tähden tutkiminen ja tuomiopäätöksen tekeminen. Tämä työ on tehtävä, ennen kuin Kristus tulee pelastamaan kansansa; sillä kun hän tulee, hänellä on palkka mukanaan, antaakseen kullekin hänen tekojensa mukaan." (S. T., 421, 422.)

"Älköön teidän sydämenne olko murheellinen. Uskokaa Jumalaan, ja uskokaa minuun. Joh 14:1

Oletko maistanut Jeesustani?

Chicagon yliopistossa järjestettiin protestanttien piknik. Eräs eturivin teologi oli kutsuttu pitämään esitelmä lounaalla. Hän esitteli monien johtavien tiedemiesten tutkimuksia, jotka osoittivat, ettei Jeesus ole milloinkaan todella noussut ylös. Päättyessään esitelmänsä teologi kysyi kuulijoiltaan, oliko kysymyksiä. Hetken hiljaisuuden jälkeen eräs vanhahko afrikkalais-amerikkalainen pastori nosti kätensä ja sanoi: "Tohtori, minulla on yksi kysymys." Pastori otti eväslaukustaan punaisen omenan ja alkoi purra sitä. "Tohtori, kysymykseni on yksinkertainen kysymys." Saarnaaja jatkoi omenansa mutustelua. "Tohtori, minä en pysty kertomaan kaikista noista tutkijoista. En pysty myöskään lukemaan alkuperäistä kreikkaa. Mutta tahdon tietää vain tämän: Oliko juuri syömäni omena hapan vai makea?"

Teologi vastasi oppineella, itsevarmalla äänellään: "Minun ei ole mahdollista vastata kysymykseen, koska en ole maistanut omenaasi."

Vanha pastori vastasi heti kohottaen omenankaraansa: "Et ole maistanut myöskään Jeesustani."

Lopussa vain ne, jotka ovat maistaneet Jeesusta, ne, jotka ovat syöneet Hänen lihaansa ja juoneet Hänen vertansa, hengellisessä mielessä, ymmärtävät omasta kokemuksesta, että Jeesus on ainoa ratkaisumme jokaiseen ongelmaan. Vanhan pastorin tavoin kysyn sinulta, oletko maistanut Jeesustani? "Joka syö minun lihani ja juo minun vereni, sillä on iankaikkinen elämä, ja minä herätän hänet viimeisenä päivänä." Joh. 6:54. Aamen.

(3)The Oxford English Reference Dictionary (1995), Oxford: Oxford University Press, 86.

(4)Strong's Exhaustive Concordance of the Bible, No.2643.

(5)Vine, W.E. (1996), An Expository Dictionary of New Testament Words, Nashville. TN: Thomas Nelson Publishers, 43,44.

(6)Sama, 10.

(7)Strong's No 3722.

(8)Seventh-day Adventist Bible Dictionary, revised edition (1979), vol. 8, Washington, Dc: Review and Herald Publishing Association, 98.

Idel Suarez

”Mutta rukoilkaa, ettei teidän pakonne tapahtuisi talvella eikä sapattina”

Matt.24:20

19. tammikuuta 1945 Neu-Limburgissa, Sleesiassa. Nykyään Blota, Puola. On kovin kylmää, -22° C ja lunta on paljon. Narina vaunujen rautaisista pyöristä on hyvin kuulomuistissa. Tämä kylä evakoidaan, koska venäjän rintama lähestyy. Yksi perhe ei vaan lähde mukaan, sillä nyt ei ole vain talvi, vaan on myös sapatti. Ja he raamatun lukijoina tuntevat hyvin tekstin Matteuksen evankeliumista 24:20. Ja kovin pian tulevatkin venäläiset sotilaat kylälle. Koska tämän perheen talo on kylän ainoa lämmin paikka, he ottavat sen haltuunsa ja perheen on lähdettävä. Mutta muuten ei heille tehdä mitään pahaa.

Tämä on ensimmäinen ihme, minkä Jumala tekee tuona aikana. He löytävät piilopaikan yhdestä autiosta talosta. Ja odottavat. Muutaman päivän kuluttua rintama siirtyy eteenpäin ja siinä äkillisessä lähdössä he ”unohtavat” muutaman jauhosäkin. Tämä on toinen ihme, minkä heille Herra tekee.

Nyt heillä on leivän paistamiseen jauhoja koko talveksi. Sen lisäksi heillä on vielä muutama kana ja vuohi. Joten heidän ei tarvitse nähdä nälkää. Uskovaisina he ovat aina olleet auttavia ja antavia niille, jotka apua ovat tarvinneet. Ja nyt Jumala toteuttaa lupauksensa. Saarnaja 11:1 Hän lupaa:” Lähetä leipäsi vetten yli, sillä ajan pitkään sinä saat sen jälleen.”

Mutta kuten muinoin Israelin kansa autiomaassa pitivät mannaa liian yksitoikkoisena, niin myöskin perheen pojat. Ei ollut koulua, paljon aikaa ja niin pojat etsivät syötävää autiossa taloissa. Ja he myös löytävät – yhden peltipurkin. Vanhempi heistä, silloin 12 vuotias, haluaa avata sen heti, mutta yhtäkkiä nuorempi heittää sen pois. Se räjähtää. Se repäisee molemmat pojat alas maahan. Kaikki kuistin ikkunat kotitalossa ovat rikki, vaikka se ei niin lähellä ollutkaan. Vain pieni sirpale osuu nuoremman pojan silmän viereen. Se oli käsikranaatti. Tämä on kolmas ihme, jonka Jumala siellä teki, kun Hän varjeli heidät varmalta kuolemalta.

Kun vuosien kuluttua häneltä kysyttiin, miksi hän sen purkin heitti pois, niin siihen hän ei osaa sanoa mitään, sitä hän ei tiedä. Mutta

hänkin on varma, se oli enkeli, joka sen teki.

Toukokuussa, natsisaksan antautumisen jälkeen, palaavat kylän asukkaat takaisin. Silloin alkaa uusi ajanjakso kylän asukkaille ja myös perheelle.

Oletko Sinä rukoillut, ettei pakomme tapahtuisi talvella tai sapattina? Ehkä juuri nyt Jumala sallii, että ilmastomme lämpenee, jotta pakomme talvella ei tapahtuisi niin katkeran kylmällä säällä? Ja mitä jää sapatin rauhasta, jos meidän täytyy lähteä sapattina?

Birgitta-sisar

(Kirjasesta: Sleesiasta länteen, Jeltschin perheen historiasta)

”Maistakaa ja katsokaa, kuinka Herra on hyvä. Autuas se mies, joka häneen turvaa!”

Ps. 34:9.

Rakkaat veljet, sisaret ja ystävät. Jumalan kunniaksi haluan kertoa teille omasta elämästäni, ne tapahtumat, joissa olen kokenut Hänen ihmeellisen johdatuksensa ja apunsa.

Pienestä pojasta lähtien minä usein kysyin isältääni muista planeetoista ja siitä planeetasta jossa Jumala ja kaikki enkelit asuvat. Hän selitti minulle kaikki ja niin lapsen usko kasvoi ja sen mukaan kiinnostus myös.

Olin vielä pieni, kun aloin puhua toisille lapsille Raamatun totuudesta ja oli niitä, jotka mielellään kuuntelivat. Sen vuoksi pahalainen halusi tehdä minulle vahinkoa ja jopa tappaa minut. Kerran isäni pyysi poimimaan kirsikoita ja minä kiipesin kirsikkapuuhuun. Joissain vaiheessa astuin oksalle, joka oli melkein laho ja oksa katkesi, niin minä putosin noin kolmen metrin korkeudesta alas. Kun putosin selälleni ilma lähti keuhkoistani, enkä voinut huutaa, enkä nousta paikaltani, vanhempani olivat sisällä kotona. Jos Herra ei olisi auttanut, silloin jo olisin kuollut.

Uskoni koetukset alkoivat jo kun rehtori yritti pakottaa minua käymään sapattina koulussa, mutta minä en totellut sitä, vaikka useamman kerran vuodessa piti maksaa sakkoja. Kun peruskoulu

päätyi, koulun rehtori kirjoitti todistukseeni, että olen syvästi uskovainen.

Minä olin 15 vuoden ikäinen, kun otin kasteen ja omistauduin palvelemaan Vapahtajaani. Minulla oli suuri ilo todistaa Jumalasta. Ammattikoulussa oli kiinnostuneita ja heille annoin kirjallisuuta. Välillä pidin Raamatuntutkisteluja nuorille. Silloin minun pikkuserkkuni tuli uskoon ja otti kasteen.

Tuli välillä myös kiusauksia koulutovereiltani polttaa tupakkaa ja mennä elokuviin, mutta minä en suostunut niihin. Kerran eräs tyttö esitti minulle toisen tytön ja kysyi: Haluatko, että hän tulisi sinulle tyttö-ystäväksi? Silloin minä tunsin sisäisen äänen, joka sanoi minulle: ”Tämä ei kuulu sinulle.” Tiesin, että tämä oli Pyhän Hengen ääni ja otin varoituksesta vaarin.

Minä olin 18 vuotta vanha, kun veljeni joutui vakavaan auto-onnettomuuteen. Silloin minun setäni kuoli, joka on ollut hengellisenä tukenani. Kaksi kuukautta myöhemmin minun uskoni joutui ankaraan koetukseen. Viranomaisten taholta koin vainoa uskoni tähden. He yrittivät kaikin keinoin; fyysisesti, henkisesti ja jopa vankilan uhalla pakottaa minua luopumaan uskostani. Mutta silloin Herra antoi minulle ihmeellisiä kokemuksia, vaikka he ottivat minulta pois Uuden Testamentin, se mitä on muistissa ja sydämessä sitä eivät voineet ottaa pois. Rohkaisuna olivat apostoli Paavalin sanat: ”Mitä me siis tähän sanomme? Jos Jumala on meidän puolellamme, kuka voi olla meitä vastaan?” Rom 8:31. Sadat ja tuhannet saivat kuulla uskostani ja silloin eräs, jolle minä todistin tuli uskon tielle ja tänä päivänä hän kuuluu seurakuntaamme.

Herra johti asiat niin, että yksi niistä, joka vainosi minua uskoni tähden muutama vuosi myöhemmin, hänen serkkunsa meni namisiin minun serkkuni kanssa ja häissä tapasimme toisemme, melkein kuin sukulaisina.

Täytettyäni kaksikymmentä vuotta kävin autokoulun ja sen jälkeen suunnitelmani oli ostaa auto, että voisin tehdä lähetysmatkoja. Jälleen Jumala johti tapahtumat tässäkin asiassa, koska silloin uuden auton saamiseksi piti odottaa vuoroaan monta vuotta. Mutta Sofiassa meillä oli veli, (hän oli veli Ivanin isoisä) joka työskenteli autokaupassa ja ilmoitti minulle, jos tarvitset apua soita minulle. Kun ymmärsin, että minun pitää odottaa vielä useampi vuosi voidakseni ostaa uuden auton,

minä soitin veljelle Sofiaan ja sanoin kyllä minä tarvitsen sinun apuasi. Pari päivää myöhemmin hän soitti minulle takaisin ja sanoi: Se onnistuisi hyvin, jos tulet välillä asumaan Sofiaan ja sinun auto odotuksen vuoro siirretään tänne. Muistaakseni minulla oli silloin työmatka Sofiaan kahdeksi tai kolmeksi kuukaudeksi, mutta se oli ohi. Oli ihmeellistä, että, kun veli puhui minulle tästä asiasta, hyvin pian sen jälkeen tuli ehdotus työstäni: Menetkö uudestaan Sofiaan? - niin minä vastasin: Kyllä minä menen. Silloin kun vuoroni siirrettiin Sofiaan muutamassa viikossa minä sain ostaa uuden auton. Tässäkin asiassa näin Herran johdatuksen ja apua. Siellä Sofiassa olessani keskiviikkoisin kävin erään seurakuntalaisen kodissa ja siellä pidettiin hengellisiä tilaisuuksia. Sinne tuli veli Petkov, joka opiskeli silloin Sofiassa, (ei ollut vielä jäsen) näin minä tutustuin häneen. En osanut kuvitellakaan silloin, että tulevaisuudessa tulen työskentelemään yhdessä hänen kanssaan.

Muistan kerran kun matkustin autollani leirikokoukseen ja veli Petkov oli minun kyydissäni. Sinne tuli myös hänen äitinsä, ja hän piti niin paljon tästä tapahtumasta, että kohta sen jälkeen, hän tuli uskoon ja otti kasteen.

Tällä autolla sain ajaa neljä vuotta ja melkein joka sapatti ja muina päivinä tein lähetysmatkoja. Välillä otin ihmisiä kyytiin ja todistin heille Raamatun totuudesta ja Jumalasta.

Vuonna 1990 tuli demokrtia Bulgariaan. Silloin pidettiin yleisiä kokouksia monilla paikakunnilla. Samana vuonna syyskuussa pidettiin suuri juhla Sofiassa. Sinne tuli myös veli Gutknecht, veli Hunger ja muita veljiä ja paljon vieraita ulkomailta ja Bulgariasta. Juhla pidettiin yliopiston salissa, koolla oli noin viisisataa henkeä.

Sapattina myöhemmin iltapäivällä veli Gutknecht kysyi: Onko nuoria velijä, jotka ovat kiinnostuneita menemään opiskelemaan Saksaan lähetyskouluun? Silloin minun isäni kysyi minulta olenko kiinnostunut menemään lähetyskouluun? Minä vastasin kyllä olen. Minä kuvittelin, että se tapahtuisi kahden vuoden päästä, koska kurssi silloin oli jo alkanut. Yllätykseni oli suuri, kun noin reilun kuukauden päästä sain kutsun.

En muista tarkkaan oliko ennen juhlia, tai juhlien jälkeen veli Hunger piti kolmipäiväisen seminaarin. Hän puhui niin innokkaasti, että oli todella mielenkiintoista kuunnella. Niin kiinnostukseni

lähetystyöhön kasvoi entistä suuremmaksi ja seminaarin kolmantena päivänä tunsin Jumalan kutsun siirtyä tekemään säännöllisesti lähetystyötä.

Samana kesänä isä oli avannut oman yrityksen ja minä olin apulaisena hänelle. Meillä oli tosi hyvä menestys työssä, oli paljon asiakkaita. Juuri silloin kutsu tuli mennä lähetyskouluun. Isäni sanoi tee sinä itse päätös: Lähdetkö lähetyskouluun, tai haluat jäädä työskentelemään minun kanssani? Minä vastasin, että mielellään työskentelisin edelleenkin hänen kanssaan, mutta minulla on suurempi halu mennä lähetyskouluun. Niin isäni hyväksyi toivomukseni. Minun piti sanoa irti työpaikkani kaupungissa. Kun esitin asian firman johtajalle hän oli ihmeissään ja kysyi: Miksi haluat lähteä pois työpaikasta? Minä vastasin, että sain kutsun mennä Saksaan opiskelemaan. Näytin hänelle kutsun ja sen jälkeen hän sanoi: Ilman muuta vapautan sinut työstä, että menet opiskelemaan.

Silloin ehkä minulla oli jo passi ulkomaan matkoja varten ja lähdin kaupunkiin tekemään viisumianomuksen Saksaan. Tämä prosessi kesti pitkään ja välillä tuli mutkia, joiden takia ajattelin olla lähtemättä. Puhuin isäni kanssa vaikeuksista ja hän rohkaisi minua ja sanoi, kun pääkonferenssilta veljet kutsuvat sinua, sinun pitää mennä. Niin päivittän esitin pyyntöni Jumalalle ja pyysin, että hän antaisi merkin minulle, että tulee olemaan kanssani tällä matkalla. Muistaakseni vain kaksi päivää ennen kuin sain viestin, että viisumi on valmis, Jumala vastasi pyyntöni ja taivaallinen rauha täytti sydämeni.

Nyt piti kiiresti valmistautua matkaa varten, menin pankkiin, jossa minulla oli 1500 levaa uutta autoa varten. Minä nostin ne rahat ja menin ostamaan lentolipun. Muutama päivän jälkeen piti lähteä. Ensiksi menin Sofiaan viettämään sapatin siellä, koska sunnuntaina aamupäivällä oli lento Saksaan. Sapattina illalla minun äitini soitti ja kysyi oletko todella lähdössä Saksaan, - hänelle tuli ikävä minua, - minä vastasin: Kyllä olen lähdössä.

Lähetyskoulussa

Olin hyvin jännittynyt! Piti lähteä ensimmäisen kerran syntymämaan ulkopuolelle ja lentää Saksaan vieraaseen maahan, jonka kielikin oli vieras minulle. Lentokone oli paljon myöhässä, koska ensiksi piti lentää Mustanmeren rannalla sijatsevaan kaupunkiin

tankaamaan siellä konetta, silloin oli polttoainekriisi. Jälleen olin jännittynyt, mitä tekisin, jos siellä ei ole kukaan vastaassa. Lentokone laskeutui Frankfurtiin. Sain matkalaukkuni ja menin oven toiselle puolelle, pian näin veli Petkovin toisen veljen kanssa, jotka odottivat minua. Silloin jännitys hävisi ja iloni oli suuri. Kiitin Jumalaa, Hänen johduksesta ja suojeluksesta matkalla.

Heti seuraavana päivänä olin mukana oppitunneilla. Saksan kielen opiskelu oli ohi kolme kuukautta koulun alussa. Minä tulin neljä kuukautta myöhemmin. Ajattelin, nyt minun pitää käyttää väliajat, illat ja aikaiset aamut, ennen kuin oppitunnit alkavat kielen opiskelulla. Mutta minä tein sitä suurella innolla ja kiitollisuudella, että pääsin lähetyskouluun ja Herran avulla muutamaa viikkoa myöhemmin aloitin muodostamaan pieniä lauseita Saksan kielellä.

Veli Velker pyysi joka aamu oppituntien alussa yhtä opiskelijaa tulemaan eteen pitämään viiden minuutin pituisen puheen. Ajattelin, minunkin pitää valmistautua siihen. Kahden päivän jälkeen kun veli kysyi onko joku halukas pitämään puheen, minä nostin käteni ja menin eteen. Se oli yllätys veli Velkerille. Minä puhuin suuresta ilostani olla lähetyskoulussa ja opiskella Jumalan sanaa ja valmistautua lähetystyötä varten. Esitin kiitokseni siitä Jumalalle. Puhuin vielä muutakin, mutta en muista kaikkia. Puheeni jälkeen veli Velker oli tosi iloinen, että minäkin pystyin puhumaan jotakin Saksan kielellä, vaikka tulin myöhemmin.

Tunsin itseni hyvin onnelliseksi opiskellassani lähetyskoulussa, ja Jumala siunasi opiskeluni ja lähetystyön harjottelut. Ensimmäinen kolportööriytyö oli Itä-Saksassa. Työn alussa Jumala antoi minulle hyvin rohkaisevan kokemuksen ja minä menin ilolla ovelta ovelle esittämään ihmisille Jumalan sanaa. Itä-Saksassa tutustuin seurakuntaan ja siellä kerroin heille kokemuksia Bulgariasta. Kolportööriytyön tuloista meidän piti maksaa opiskelusta ja elämisestä siellä.

Kaksi jaksoa teimme kolportööriytyötä Länsi-Saksassa ja oleskelimme meidän parantolassamme "Elimissä". Siellä työ menestyi paremmin. Vuoden lopussa veli Pertti kutsui minut kotiinsa. Siellä oli Aune-sisar vieraana ja hän puhui minun kanssani paljon ja kysyi mistä maasta olen ja paljon muuta. Sitten hän kirjoitti kaikki johonkin vihkkoon. En arvellutkaan silloin, että useampia kuukausia myöhemmin minä tulen

Suomeen ja jossain vaiheissa tein monta lähetysmatkaa yhdessä Aune-sisaren mukana. Herran tiet ovat ihmeelliset.

Tuli aika, että meidän piti valmistautua viimeisiin tentteihin. Eräänä päivänä kun luin veli Gutknechtin opintokirjasta, siinä oli sisar Whiten todistuksia, ja eräässä mainittiin, että Jumala kutsuu nuoria veljiä menemään maansa ulkopuolelle viemään sanomaa toisille ihmisille, silloin tunsin Jumalan kutsun lähetystyöhön ulkomaille. Sen jälkeen minä ajattelin jakaa tämän kokemuksen veli Gutknechtin kanssa. Niin muutama viikko myöhemmin, kun hän tuli lähetyskouluun, minä menin hänen huoneeseensa ja kerroin kokemukseni hänelle. Sitten minä sanoin: Herran avulla olen valmis menemään lähetystyöhön siihen maahan, missä on suurin tarve. Hän tuli iloiseksi ja sanoi: Minä pidän tämän asian mielessäni.

Ennen koulun loppua hän tuli uudestaan ja kysyi jokaiselta opiskelijalta, mihin maahan haluaa mennä töihin? Kun oli minun kohdallani, hän kysyi: Oletko vielä samaa mieltä kun puhuit kanssani aikaisemmin? Minä vastasin: Kyllä.

Tuli viimein päivä, jolloin tentit alkoivat. Sen jälkeen kun minun vuoroni oli ohi. Olin pihalla ja veli Hunger tuli pitäen kädessään monta aihetta Raamattukurssista Espanjan kielellä ja sanoi minulle: Ota nämä, siellä Suomessa on eräs sisar, joka osaa Espanjaa. Silloin minä ymmärsin, että he suunnittelivat lähettää minut Suomeen. Nyt, kun kirjotan näitä sanoja kyyneleet valuvat silmistäni. Vähän päästä minua kutsuttiin sisälle. Siellä oli veli Di Franca, veli Hunger ja veli Velker. He kysyivät minulta: Oletko valmis lähtemään Suomeen: Minä vastasin, että Herran avulla olen valmis. Niin he sanoivat, että minun kanssani lähtee vielä toinen veli, veli Walter Castro halusi lähteä mukaan.

Juhlan jälkeen, jossa meille jaettiin todistukset, lähetin seuraavana päivänä passini Suomen konsulaattiin viisumia varten. Oli pitkä odotusaika ja silloin tein lähetystyötä Stutgartin seudulla ja olin yötä veli Wilfridin luona. Tilasin Suomenkielisen Raamatun ja aloin lukea sitä.

Minulla oli vielä maksettavaa koulun kustanuksista ja sen johdosta piti elää hyvin säästäväästi. Matkustin liftaamalla joka päivä, että voisin säästä rahaa, mutta joka päivä piti matkustaa aina pidemmälle. Eräänä iltapäivänä alkoi sataa vettä, tuli pimeää, eikä kukaan halunut

ottaa minua kyytiin. Odotin noin tunnin, sitten auto pysähtyi ja otti minut mukaansa. Hän muistaakseni tunsikin Wilfridin ja vei minut ihan kotiin asti. Kiitos Herralle!

Tämän kokemuksen jälkeen minä ajattelin ostaa auton, mutta mistä saisin rahat? Puhuin Wilfridille tästä ja hän alkoi katsoa lehdistä ilmoituksia.

Oli perjantai – valmistuspäivä, silloin työskentelin vain aamupäivällä. Olin jättänyt lähellä olevan kylän käymättä viikon aikana, perjantai päivää varten. Menin sinne ja aloitin työni. Tunsin Herran ihmeellistä johdatusta ja apua sinä päivänä. Melkein jokaisessa talossa ostettiin joku kirja. Kello oli noin 12:00, kun tulin kylän keskustaan ja siellä oli muutama auto myytävänä. Katselin Volkswagen Passat merkkistä autoa ja ajattelin, juuri sellaisen auton tarvitsen, mutta mistä saisin niin paljon rahaa? Jatkoisin työtäni vielä noin tunnin verran, kun tulin ison talon pihalle ja katselin talon ovea se oli vähän auki minä huusin: Hallo, hallo, mutta ei kuulunut mitään. Ajattelin, harmi kun ei ole ketään, käännyin lähteäkseni eteenpäin, juuri silloin ilmestyi nuori mies ja kysyi: Mitä asiaa sinulla on? Sanoin, että levitän kristillistä kirjallisuutta. Hän vastasi: Minulla ei ole aikaa lukea. Kysyin häneltä: Ettekö ole uskovainen? Hän vastasi: Toki olen uskovainen – ja alkoi luetella mitä hyvää hän on tehnyt. Sitten minä sanoin hänelle tämä on tärkeä kun olette tehneet niin paljon hyvää, juuri sitä Jumalan Sana opettaa meille. Nämä sanat vaikuttivat niin positiivisesti hänen sydämeensä, että hän otti taskusta rahapussinsa avasi sen ja se oli täynnä rahaa, otti 200 Saksan markkaa ja ojensi ne minulle sanoen: Tämä on sinulle. Minä kiitin kovasti ja annoin hänelle pienen kirjan lahjaksi.

Tämän talon jälkeen sain myytyä vielä yhden tai kaksi kirjaa ja laukkuni oli melkein tyhjä, kun lähdin takaisin kotiin. Iloni oli suuri, koska puolella päivässä sain paljon enemmän myytyä ja tuloja, kuin koko päivässä. Minä kiitin koko sydämestäni Jumalaa ja tunsin, että Hän auttaa minua ostamaan auton.

Suurella ilolla ja kiitollisuudella vietettiin sapattia. Sapattina illalla veli Wilfried puhui, että sunnuntaina hän on menossa Raamattutunnille ja kysyi minulta ja toiselta veljeltä, joka oli myös hänen luonaan silloin ja teki lähetystyötä, haluammeko mennä hänen mukaansa. Me vastasimme: Kyllä haluamme lähteä mukaan.

Sunnuntaina oli niin, että matkamme osui kulkea sen kylän läpi, jossa perjantaina olin työssä. Kun tulimme kylän keskustaan ja katselin autoa siellä, joka oli myynnissä, puhuin Wilfriedille: Tässä on se auto, josta mainitsin sinulle perjantaina. Sitten hän pysähtyi ja menimme katsomaan autoa. Pian tuli myyjä ja kysyi: Haluatteko tehdä koeajon, Wilfried vastasi: Kyllä. Myyjä toi avaimet ja me lädimme ajelemaan. Kun tulimme takasin Wilfried kysyi: Paljonko lasket hinnasta? Hän laski viisisataa ja minä sanoin; Minä ostan sen, uskoen, että jollain tavalla rahat löytyvät. Sitten Wilfried kysyi: Milloin voimme tulla hakemaan auton? Sovittiin tiistai päivänä.

Veli Wilfried lainasi rahaa minulle ja niin minulla oli auto lähetystyötä varten. Muutaman päivän päästä myös pidettiin leirikokous ja piti kuljettaa paljon tavaraa, niin minulla oli ilo auttaa siinä omalla autolla. Kiitos Herralle. Nyt minä sain matkustaa minne vaan myös pienemmille paikakunnille ja työ menestyi hyvin. Pian minä maksoin lähetyskoulusta viimeisenkin erän ja osa auton lainasta.

Oli kerran mielenkiintoinen kokemus lähetystyössä. Lähestyin maalaistaloa ja siellä pihalla oli mies tekemässä polttopuita. Kun tulin lähelle, hän sanoi minulle: Ei tarvitse edes avata laukkuasi, minä en osta mitään. Minä en kuulu kirkkoon. Kirkko tekee sitä ja tätä, hän alkoi luetella monta epäkohtaa jne. Sitten minä sanoin hänelle en minäkään kuulu kirkkoon. Minulla on yksi kirja, joka mainitsee juuri kaikista näistä vääryyksistä mitä kirkko on tehnyt. Sitten hän sanoi: Saisinko nähdä tämän kirjan? Vastasin: Kyllä, avasin laukun ja annoin hänelle kirjan ”Suuri taistelu”. Hän avasi sen ja katsoi vähän aikaa. Sitten hän sanoi: Saisinko tämän kirjan omakseni? Minä vastasin: Kyllä. Hän maksoi sen ja minä jatkoin työtäni iloisena ja kiittolisena Herralle tästäkin ihanasta kokemuksesta.

Joka ilta autoimme veli Wilfriedin puutarhan kastelemisessa, silloin oli hyvin kuiva kesä.

Noin kolme kuukautta minun piti odottaa viisumia, että lähtisin Suomeen. Eräänä päivänä passini tuli viisumin mukana. Nyt piti valmistautua matkaa varten. Olin huolissani, että autoni ei ollut kokonaan maksettu. Syyskuu oli lähestymässä ja menin Mosbachiin ilmoittamaan pääkonferenssille, että sain viisumin ja olen valmis lähtemään, mutta autoni laina ei ole kaikki maksettu. Veli Cabrera, sanoi minulle: Sinä voit myydä autosi ja kun tulet Suomeen ostaa sieltä

auton. Mutta minä halusin lähteä autolla, koska meillä oli todella paljon tavaraa ja kirjallisuutta. Sitten veli Cabrera neuvoi minua mennä puhumaan veli Schmitin kanssa. Niin minä menin ja puhuin hänen kanssaan, että olen valmis lähtemään Suomeen. Hän tuli hyvin iloiseksi, koska hän oli silloin Skandinavian unionin johtajana. Sitten minä mainitsin hänelle, että autolainasta ei ole vielä kaikki maksettu ja kysyin häneltä mitä voisin tehdä. Hän neuvoi: Puhu veli Wilfriedin kanssa ja kysy suostuuko hän odottamaan vähän aikaa. Kun tulet Suomeen ja saat loppusumman säästettyä, niin sen jälkeen lähetät sen hänelle.

Niin minä lähdin paluumatkalle Steinenberg'iin, missä veli Wilfried asuu. Esitin asiani hänelle ja hän sanoi: Kyllä se sopii. Hän sanoi lisäksi: Kun olet auttanut niin paljon, minä lahjoitan sinulle tuhat Saksan markkaa. Niin lainastani jäi vielä pienempi summa tähteeksi. Olin hyvin kiitollinen hänelle ja Jumalalle.

Seuraavaksi minun piti lähteä Hokenheim'iin, missä veli Walter Castro oleskeli, jonka kanssa meidän piti lähteä Suomeen. Veli Schmit tilasi meille laivamatkan Nantaliin. Näin kaikki valmistelut oli tehty. Jatkuu...

Vladimir Marinov

Luottamus Jumalaan

Elämme erikoista aikaa. Tilanne maan päällä tulee päivästä toiseen huonommaksi. On järkyttäviä luonnonmullistuksia, jännitys kansojen välillä kasvaa myös, ihmiset ovat epävarmoja ja etsivät ratkaisua ongelmaan. Jumalan sanan valossa tiedämme, että nämä ovat niitä merkkejä, joiden kautta taivaallinen Isä ilmoittaa meille, että loppu lähestyy. Kaikkien tapahtumien kautta Herra opettaa meitä luottamaan Häneen, koska Hän on meidän Vapahtajamme.

”Siunattu on se mies, joka turvaa Herraan, jonka turvana Herra on. Hän on kuin veden partaalle istutettu puu, joka ojentaa juurensa puron puoleen; helteen tuloa se ei peljästy, vaan sen lehvä on vihanta, ei poutavuonnakaan sillä ole huolta, eikä se herkeä hedelmää tekemästä.” Jer 17:7, 8.

Jumala antaa suuria siunauksia niille, jotka turvautuvat Häneen. Tässä on sanottu, että sellainen ihminen on ”kuin veden partaalle

istutettu puu..." hän kestää kaikenlaisia vaikeuksia ja aina tuo hedelmiä Herran kunniaksi.

Tapauksia menneisyydestä

Käännellessämme pyhän historian sivuja löydämme paljon tapauksia, joista voimme oppia ja saada rohkaisua uskollemme. Lukekaamme Daavidista.

"Ja Daavid sanoi: "Herra, joka on pelastanut minut leijonan ja karhun kynsistä, pelastaa minut myös tämän filistealaisen käsistä". Silloin Saul sanoi Daavidille: "Mene; Herra olkoon sinun kanssasi". ... Mutta Daavid sanoi filistealaiselle: "Sinä tulet minua vastaan miekan, peitsen ja keihään voimalla, mutta minä tulen sinua vastaan Herran Sebaotin nimeen, Israelin sotajoukon Jumalan, jota sinä olet häväissyt. Tänä päivänä Herra antaa sinut minun käsiini, ja minä surmaan sinut, katkaisen sinulta pään ja annan filistealaisten sotajoukon ruumiit tänä päivänä taivaan linnuille ja metsän pedoille; ja kaikki maat tulevat tietämään, että Israelilla on Jumala." 1 Sam. 17:37, 45, 46.

Daavidilla oli vahva usko ja luja luottamus Jumalaan. Hän ei epäillyt, että Jumala antaa hänelle voiton ja kun luemme tätä lukua eteenpäin näemme, että hän todella voitti. Hän käytti yksinkertaisia keinoja taistelussa jättiläistä vastaan, mutta kun Jumala oli mukana ja johti taistelua, voitto tuli.

Samalla tavalla meidän hengellisessä taistelussamme usein vaikeudet ovat kuin jättiläisiä, joita inhimillisellä silmällä katsoen on mahdotonta voittaa, mutta kun kohtaamme niitä Daavidin tavoin uskossa ja luottamuksella Jumalaan, silloin me voitamme, koska Herra taistelee puolestamme. Hyvin tärkeää on ettemme unohda milloinkaan, että voitto tulee Herralta, eikä voimiemme ja kykyjemme avulla.

Myöhemmin Daavidin kuninkaana ollessaan, monissa sodissa hänen armeijansa voitti, hän alkoi turvautumaan myös inhimillisiin voimiin. Kerran tuli kiusaus hänelle laskea montako sodankäyntiin kykenevää miestä koko Israelissa oli? Tämä oli suuri virhe ja Herralta tuli vitsaus kansalle, niin tuhansia kuoli. Daavid ymmärsi virheensä ja pyysi Jumalalta anteeksi ja armahdusta, niin vitsaus lakkasi. Samalla tavoin mekin joudumme kärsimään uskonelämässämme tappioita, jos turvaudumme enemmän ihmisiin, kuin Jumalaan.

Tarkastellaanpa toista tapausta. Se oli profeetta Elisan aikana, kun

Syyrian kuningas aikoi tastella Israelia vastaan. Hän sai tiedon, että profeetta ilmoittaa hänen salaisia suunnitelmiaan Israelin kuninkaalle. Sen johdosta Syyrian kuningas lähetti sotajoukon vangitsemaan profeettaa, mutta miten kävi?

"Kun Jumalan miehen palvelija nousi aamulla varhain ja meni ulos, niin katso, sotajoukko, hevoset ja sotavaunut piirittivät kaupunkia. Ja hänen palvelijansa sanoi hänelle: "Voi, herrani, mitä me nyt teemme?" Hän sanoi: "Älä pelkää, sillä niitä, jotka ovat meidän kanssamme, on enemmän kuin niitä, jotka ovat heidän kanssansa". 2 Kun. 6:15, 16.

Hengellisillä silmillä Elisa sai nähdä, että hänen talonsa ja sotajoukon välillä on taivaasta lähetetty suuri joukko enkeleitä ja he olivat turvassa. Sen vuoksi profeetta sanoi palvelijalle: "Älä pelkää, sillä niitä, jotka ovat meidän kanssamme, on enemmän kuin niitä, jotka ovat heidän kanssansa". Miten rohkaiseva tapaus! Kuinka usein mekin olemme vaaratilanteissa, ja jos meidänkin hengelliset silmämme avautuisivat, me näkisimme Herran enkeleitä ympärillämme, jotka suojelevat meitä. Ihmisten voimat ja jopa saatanan enkelitkään eivät pysty tekemään meille mitään pahaa, kun Jumala on antanut enkeleilleensä, käskyn varjella ja suojella meitä. Ehtona on vain, että me luotamme Herraan ja palvelemme Häntä uskollisesti. "Herran enkeli asettuu niiden ympärille, jotka häntä pelkäävät, ja pelastaa heidät." Ps. 34:8.

"Jumalan palvelijan ja aseistettujen vihollisjoukkojen välillä heitä saartoi taivaallisten enkelien seura. He olivat laskeutuneet paikalle voimansa väkevyudessa, mutta eivät tuhoamaan eivätkä vaatimaan kunnianosoituksia, vaan piirittämään ja palvelemaan heikkoja ja avuttomia Herran omia.

Kun Jumalan kansa joutuu ahtaalle eikä näytä voivan mitenkään selviytyä siitä, täytyy heidän turvautua yksin Herraan." Prof. ja kun. 179.

Raamatussa on yksi kokonainen luku, joka puhuu uskonsankareista, jotka luottivat Jumalaan. Lukekaamme muutamia jakeita siitä: "Uskon kautta kieltäytyi Mooses suureksi tultuaan kantamasta faraon tyttären pojan nimeä. Hän otti mieluummin kärsiäkseen vaivaa yhdessä Jumalan kansan kanssa kuin saadakseen synnistä lyhytaikaista nautintoa, katsoen "Kristuksen pilkan" suuremmaksi rikkaudeksi kuin Egyptin aarteet; sillä hän käänsi katseensa palkintoa kohti. Uskon

kautta hän jätti Egyptin pelkäämättä kuninkaan vihaa; sillä koska hän ikäänkuin näki sen, joka on näkymätön, niin hän kesti. Uskon kautta hän pani toimeen pääsiäisenvieton ja verensivelyn, ettei esikoisten surmaaaja koskisi heihin. Uskon kautta he kulkivat poikki Punaisen meren ikäänkuin kuivalla maalla; jota yrittäessään egyptiläiset hukkuivat. Uskon kautta kaatuivat Jerikon muurit, sittenkuin niiden ympäri oli kuljettu seitsemän päivää.” Heb. 11:24-30

Tässä luvussa näemme minkälaisia tuloksia on kun ihmisellä on elävä usko ja luottamus Jumalaan. Jumala teki suuria ihmeitä niiden edestä, jotka uskoivat. Usko ja luottamus ovat hyvin läheisiä toisilleen, ne ovat peruselementtejä elämässämme. Ilman niitä on sanottu, ettemme voi olla otollisia Jumalalle (Hebr. 11:6).

Lukekaamme mitä on sanottu Profetian Hengessä Mooseksesta: ”Mooses oli kypsä täyttämään paikkansa tämän maan valiodien joukossa, esiintymään loistokkaasti sen johtavan suurvallan hovissa ja pitämään kädessään tämän valtikkaa. Älyltään hän poikkeaa edukseen kaikkien aikojen suurmiehistä. Historioitsijana, runoilijana, filosofina, sotapäällikkönä ja lainsäätäjänä hän on vertaansa vailla. Mutta vaikka maailma oli hänen edessään, hänellä oli kuitenkin siveellistä voimaa kieltäytyä rikkauten, suuruuden ja maineen imartelevista tarjouksista ja ottaa »mieluummin kärsiäkseen vaivaa yhdessä Jumalan kansan kanssa kuin saadakseen synnistä lyhytaikaista nautintoa».

Moosekselle oli selitetty, mikä lopullinen palkinto annettaisiin Jumalan nöyrille ja kuuliaisille palvelijoille, ja sen rinnalla maailmalliset edut jäivät omaan vähäiseen arvoonsa. Moosesta yritettiin suostutella kuninkaallisen palatsin ja valtaistuimen houkutuksilla, mutta hän tiesi loistoisan hovielämän synnillisten nautintojen vain saavan ihmiset unohtamaan Jumalan. Hän suuntasi katseensa ohi komean palatsin ja hallitsijan kruunun siihen kirkkauteen ja kunniaan, joka on tuleva Korkeimman pyhien osaksi siinä valtakunnassa, jota synty ei ole saastuttanut. Hän loi uskon katseensa siihen katoamattomaan seppeleeseen, jonka taivaan Kuningas on painava voittajan kulmille. Tämä usko sai hänet luopumaan maan mahtavista ja liittymään siihen vaatimattomaan, köyhään ja halveksittuun kansaan, joka halusi mieluummin totella Jumalaa kuin palvella syntiä.” Pp. 227.

Mooses uskoi ja luotti Jumalaan kaikkien vaikeuksien läpi ja kuoli

vottajana. Tiedämme että pian hänen kuolemansa jälkeen, Jeesus herätti hänet kuolleista ja otti hänet taivaaseen.

Apostoli Paavalin kautta on sanottu: ”...Jos Jumala on meidän puolellamme, kuka voi olla meitä vastaan?” Room. 8:31. Antautukaamme kokonaan Herran käyttöön ja luottakaamme Häneen. Mitä Hän tekee elämässämme, tiedämme, että se on pelastuksemme hyväksi.

Meidän tehtävämme

Ennen kuin Jeesus meni taivaaseen hän antoi tärkeän tehtävän opetuslapsilleen ja se kuuluu meillekin: viedä evankeliumi koko maailmaan alkaen Jerusalemissa. Monta asiaa Hän mainitsi, jotka tulee tapahtumaan ennen maailmanloppua ja yksi niistä on: ”Ja tämä valtakunnan evankeliumi pitää saarnattaman kaikessa maailmassa, todistukseksi kaikille kansoille; ja sitten tulee loppu.” Matt. 24:14.

Profetian Hengessä on mainittu, että Jumala olisi voinut antaa evankeliumin levittämisen enkeleille mutta Hänen tarkoituksensa on, että ihmisetkin osallistuisivat pelastus suunnitelmaan ja se on heille suureksi siunaukseksi. Kun teemme työtä ihmisten pelastamiseksi, me teemme työtä oman pelastuksemme hyväksi. Se on suuri etuoikeus meille ja siihen on luvattu apua ylhäältä. Jumala lähettää Pyhää Henkeänsä ja enkeleitä auttamaan meitä tämän tärkeän tehtävän toteuttamiseksi.

”Samoin nytkin ennen Ihmisen Pojan tulemistä iankaikkinen evankeliumi on julistettava »kaikille kansanheimoille ja sukukunnille ja kielille ja kansoille». Ilm. 14:6, 14. Jumala »on säättänyt päivän, jona Hän on tuomitseva maanpiirin». Apt. 17: 31. Kristus kertoo meille, milloin tuo päivä saapuu. Hän ei sano, että koko maailma kääntyy, vaan että »tämä valtakunnan evankeliumi pitää saarnattaman kaikessa maailmassa, todistukseksi kaikille kansoille; ja sitten tulee loppu». Julistamalla evankeliumia maailmalle, voimme jouduttaa Herramme tulemusta. Meidän ei tule ainoastaan odottaa vaan myös jouduttaa Jumalan päivän tulemistä. 2 Piet. 3: 12. Jos Kristuksen seurakunta olisi tehnyt sille määrätyn työn niinkuin Herra käski, olisi koko maailma jo saanut varoituksen ja Herra Jeesus olisi tullut maan päälle voimassa ja suuressa kirkkaudessa.” AT. 610.

Tässä on sanottu hyvin tärkeitä sanoja: ”Jos Kristuksen seurakunta

olisi tehnyt sille määrätyn työn niinkuin Herra käski, olisi koko maailma jo saanut varoituksen ja Herra Jeesus olisi tullut maan päälle...” Niin seurakunta ei ole täyttänyt tehtävänsä niin kuin olisi tullut ja sen vuoksi Jeesuksen tulo viipyy.

Evankeliumin levittämistä tulee tehdä uskossa ja luottamuksella Herraan, että Hän antaa hedelmiäkin. Tehtävämme on kylvää hengellistä siementä ja Jumala on, joka antaa kasvun ja hedelmiä. Apostolit täyttivät Jeesuksen antamaa tehtävää, he odottivat Jerusolimissa, rukoilivat ja tutkivat itseänsä, saivat yksimielisyyden ja saivat luvattua voimaa. Siemen, joka oli kylvetty aikaisemmin nyt toi suuren sadon. Yhdessä päivässä kääntyi totuuden puoleen kolmetuhatta sielua. ”Jotka nyt ottivat hänen sanansa vastaan, ne kastettiin, ja niin heitä lisääntyi sinä päivänä noin kolmetuhatta. Profetian henki kertoo, että ehtoosateen tulokset tulee olemaan vielä suurempia. Silloin annetaan viimeinen varoitus hukkuvalle maailmalle, mutta sanoma on levitetty ennen sitä. Lukekaamme miten tulee tapahtumaan: ”Sanomaa ei viedä eteenpäin niin paljon todistelujen kuin Jumalan Hengen syvän vakuutuksen kautta. Todisteet on esitetty aikaisemmin. Siemen on kylvetty. Nyt se orastaa ja kantaa hedelmää. Lähetystyöntekijöiden levittämät julkaisut ovat tehneet vaikutuksensa, mutta jotkin seikat ovat estäneet vaikutuksen saaneita täysin käsittämästä totuutta tai seuraamasta sitä. Nyt valonsäteet tunkeutuvat kaikkialle, totuus esiintyy kirkkaudessaan ja Jumalan vilpittömät lapset katkaisevat heitä pidättäneet siteet. Perheyhteydet ja seurakuntasuhteet eivät enää voi heitä estää. Totuus on kaikkea muuta kalliimpi. Huolimatta totuutta vastustamaan yhtyneistä voimista asettuu suuri joukko Herran puolelle.” St. 595.

Rakkaat veljet, sisaret ja ystävät lähestymme vuoden loppua, mutta myös maailman loppua. Kaikki merkit osoittavat, että armonaika pian voi päättyä. Miten tärkeä on olla hereillä, rukoilla ja tehdä työtä oman pelastuksemme ja lähimmäistemme pelastuksen hyväksi. Tutkikaamme itseämme ja valmistautukaamme saamaan luvattu ehtoosade. Herra meitä siunatkoon ja auttakoon luottamaan Häneen ja olemaan Hänen työtovereitaan, joita Hän voisi käyttää. Auttakoon Hän meitä yksilöinä ja seurakuntana täyttämään Hänen antamansa tehtävä ja pelastua. Tämä on minun toivoni ja rukoukseni. Aamen.

Vladimir Marinov

LUNASTETTUJEN OSA IANKAIKKISUUDESSA

»Minä ravitsen *hänet pitkällä iällä ja suon hänen nähdä antamani pelastuksen.*» Ps. 91:16.

Kaikki maailmankaikkeuden rikkaudet ovat pelastettujen vapaasti tutkittavina. Kuolevaisuuden kahleista vapaina he lentävät väsymättä kaukaisiin maailmoihin, jotka värisivät surusta, kun katselivat ihmiskunnan kurjuutta, ja kaikuiivat ilolauluista, kun saivat tiedon jonkun sielun pelastumisesta. Sanomattoman ihastuneina maan lapset tutustuvat lankeamattomien olentojen iloon ja viisauteen. He tulevat osallisiksi tiedon ja viisauden aarteista, jotka on saavutettu pitkien aikakausien kuluessa tutkimalla Jumalan töitä. Himmentymättömin silmin he katselevat luomakunnan kirkkautta - aurinkoja ja tähtiä ja maailmanjärjestelmiä, näiden kaikkien kiertäessä niille määrättyssä järjestyksessä Jumalan valtaistuinta. Kaikkiin kappaleihin, pienimmistä suurimpiin, on kirjoitettu Luojan nimi, ja kaikissa niissä ilmenevät hänen voimansa rikkaudet.

Ikuisuuden vuosien vieressä tulee esiin yhä runsaammin ja yhä kirkaampia ilmestyksiä Jumalasta ja Kristuksesta. Tiedon karttuessa lisääntyvät myös rakkaus, kunnioitus ja onni. Mitä paremmin ihmiset oppivat tuntemaan Jumalaa, sitä enemmän he ihailevat hänen luonnettaan. Kun Jeesus avaa heidän eteensä lunastuksen rikkaudet ja ihmeelliset saavutukset suuressa taistelussa saatanaa vastaan, lunastettujen sydän täyttyy yhä palavammalla rakkaudella, ja yhä ihastuneempina he helähdyttävät kultaharppujaan enkelijoukon, luvultaan kymmenen tuhatta kertaa kymmenen tuhatta ja tuhat kertaa tuhat, yhdistäessä äänensä mahtavaan ylistyslauluun.

»Ja kaikkien luotujen, jotka ovat taivaassa ja maan päällä ja maan alla ja meren päällä, ja kaikkien niissä olevain minä kuulin sanovan: 'Hänelle, joka valtaistuimella istuu, ja Karitsalle ylistys ja kunnia ja kirkkaus ja valta aina ja iankaikkisesti!' » (Ilm. 5:13).

Suuri taistelu on päättynyt. Syntiä ja syntisiä ei enää ole. Koko maailmankaikkeus on puhdas. Sama sopusoinnun ja ilon sykintä tuntuu läpi koko suuren luomakunnan. Hänestä, joka kaiken on luonut, virtaa elämää, valoa ja iloa rajattoman avaruuden kaikkiin maailmoihin. Pienimmästä atomista suurimpaan maailmaan kaikki oliot, elolliset ja elottomat, julistavat himmentämättömässä

kauneudessaan ja täydellisessä ilossaan, että Jumala on rakkaus.
Maranata 403.

-Ilmoituksia-

27-28.03.2026 Kevätjuhlat

29.03.2026 Sääntömääräinen vuosikokous

Sydämellisesti tervetuloa!

Seurakuntalehtien vuosikerta hinnat:

Sapatin Vartija 19€

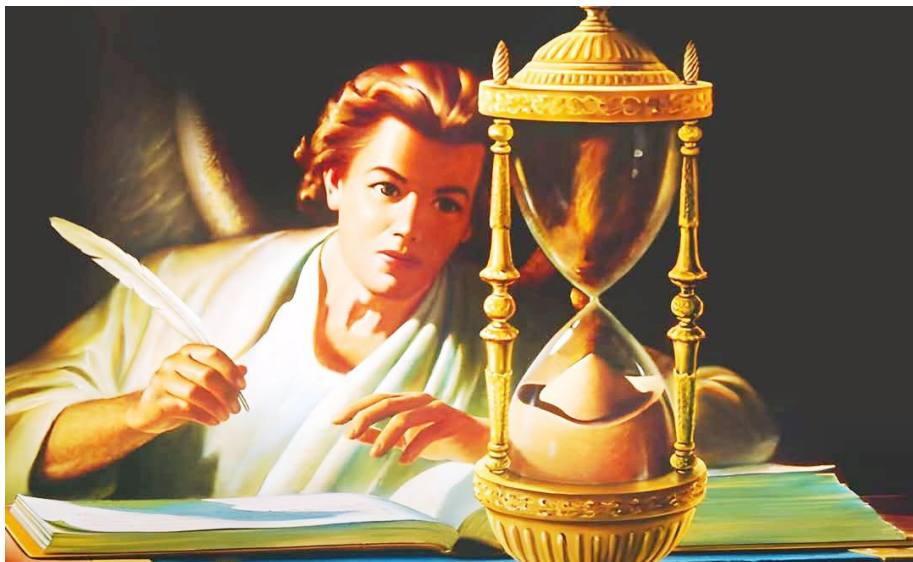
Sapattikoululäksyt 25€

Hartauskalenteri 16€

Yhteensä 60€

Pelkän Sapatin Vartijan vuosikerta 20€

Tilinumero: FI30 5472 0420 0843 35 BIC OKOYFIHH

Siunattua Uutta Vuotta 2026!

Vuoristokylä Bulgariassa

